

SEPTEMBRIE 1998

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

Pastorul Dwight Nelson, vorbitorul la conferințele NET '98, transmise prin satelit

NET '98: În primul rând, relațiile

4 Ochii noștri sunt îndreptați spre Tine

10 Vor veni la noi - ne-am pregătit pentru vizitatorii din toamna aceasta?

13 Rămășița

14 Lumea în care trăim

16 Conferința asupra Bibliei la Ierusalim

18 Dintr-o dată, duminica

22 Bucuria cea mai mare - 2

Editorial
3

Interviu
7

Știri
20

În numărul viitor:

Poveste de iarnă
Bill Knott

„Mulțumim, frate pastor“

Legat de această scrisoare, aş propune o rubrică în *Curierul Adventist*, cu subiectul „Ce apreciați la pastorul dv.?” Cred că nu le-ar face deloc rău aceste aprecieri, pentru că de „altele” au parte din plin.

„Urările de sănătate sunt scrise cu însăși mâna mea: Pavel. Dragostea mea este cu voi cu toți în Hristos Isus” (1 Cor. 16,21.24).

Sunt mai bine de șapte ani de când un frate pastor a slujit comunitatea noastră, și a slujit-o cu dragoste, așa cum scrie Biblia. Motivația acestor rânduri este faptul că fratele pastor cunoștea, printre altele, un amănunt aparent lipsit de importanță, și anume zilele de aniversare ale membrilor din comunitatea noastră și din întregul district și, cu acea ocazie, oferea o felicitare și câteva gânduri și îndemnuri frumoase, care soseau cu exactitate la timpul potrivit, ca o rouă înviorătoare pentru toți, scrise cu însăși mâna lui.

S-ar putea spune că e ceva firesc ca pastorul să păstreze acea legătură de dragoste cu comunitatea pe care o păstorește, și așa este. Dar este ceva și mai mult. După ce a plecat de la noi, tocmai în Conferința Transilvania de Nord, a continuat și continuă și în prezent să trimită în fiecare an asemenea atenții celor păstoriți de el altădată. Are o evidență demnă de invidiat, pentru că, după câte am aflat recent, face același lucru și cu cei din districtele din care a venit la noi. Iată cum exemplul apostolului

Pavel este copiat și astăzi de cei din vremea noastră.

Mulțumim pe această cale, frate Eugen Dumitrescu, pentru dragostea pe care ne-o porți.

Nechita Niță,
Slobozia-Onești, Bacău

Slujire organizată

Citind gândul din Straja dimineții, *Dacă vrei să trăiești*, de pe data de 27 iulie, mi s-a conturat o idee care mă frământa de mai mult timp, și anume să lucrez voluntar în spital.

Noi, care avem bogăție de experiențe de vindecare divină, care respirăm suferințe prin rugăciune, care căutăm asiduu situații de slujire, de împreună simțire cu cei aflați în greutate, care trec prin încercări, prin suferințe trupești și spirituale, de ce să nu lucrăm organizat, și nu doar sporadic, spontan?

Vă rog, contactați Ministerul Sănătății în sensul celor de mai sus - pentru legitimații, spre a putea lucra organizat și susținut, voluntar, în spitale și cămine spital - și, respectiv, Ministerul Învățământului, pentru casele de copii.

Mă alătur sorei Ecaterina Roth din Craiova, care a scris în *Curierul Adventist* din luna iunie, și vă rog să constituiți un comitet de bărbați vrednici, credincioși, consacrați cu totul lui Dumnezeu și să începem să slujim poporul atât de bolnav spiritual și fizic. În fiecare comunitate sunt surori și frați dornici să slujească voluntar,

în maniera descrisă mai sus.

Maria Constantinescu,
Slobozia, Ialomița

Ziua a patra

De obicei, urmăream cu deosebit interes articolele prezentate în revista *Experiențe pe calea îngustă*. Rareori îmi aruncam o privire asupra celor prezentate în *Curierul Adventist*. Îmi atrăgeau atenția doar unele articole de educație sanitară, care dezbateau aspecte specifice stilului de viață adventist.

Citind în întregime toate articolele din *Curierul* din iunie și din iulie 1998, am descoperit în ele o valoare spirituală deosebită. Așa se explică faptul că, din interiorul meu, am simțit că pornește o putere imensă, care mă stimulează în studierea Bibliei cu un alt interes decât cel de până acum.

Articolul „Ziua a patra” este un exemplu de astfel de articol, care a reușit să mă trimită la un studiu amănunțit și să mă ajute să pot interpreta în mod onest descrierea biblică a evenimentelor din Genesa. Așa am înțeles că vederile sorei Ellen White se potrivesc cel mai bine cu modelele 2 și 3 prezentate în articol. Oricum, se cere prudență, însoțită de credință nemărginită, în tragerea unor concluzii.

Facă Bunul Dumnezeu ca aceste publicații ale Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea să reușească să lumineze calea tuturor celor angajați în călătoria spre cer.

Mariana Stan, Lehliu Gară,
Călărași

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor: Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan Cămpian-Tătar, Sabinel Bancu, Ion Bucurman, Teodor Hujanlu, Emilian Niculescu, Teofil Petre, Ioșif Suciu

Colaboratori speciali: Lucian Cristescu, Viorel Dima, Lazăr Forray, dr. Gily Ionescu, Gheorghe Modoran.

Secretar de redacție: Mihail Gheoraldă

Tehnoredactare: George Toncu
Corectură: Loli Gheorghidă

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scrisori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestia, reacții la articolele publicate, preferințe pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reforma unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt binevenite informații și inițiative

din viața comunităților. Apreciam articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață și Sănătate.
Adresa: str. V. Brâniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220 - 6725
Anul LXXV nr. 9

NET '98 - mesajul și mesagerul

Scriu aceste rânduri în timp ce mă întorc de la Bacău. La apelul conferinței, presbiteri, coordonatori misionari și pastori au umplut până la refuz sala comunității din Bacău. Interesul spiritual, angajamentul și preocuparea participanților pentru programul NET '98 au fost o mare încurajare pentru mine și pentru liderii conferinței. Am urmărit împreună o casetă video, în care pastorul Dwight Nelson predica în biserica Universității Andrews, în care se va desfășura programul NET '98. Subiectul ales este foarte drag inimii fiecărui adventist - darul profeției ca semn distinctiv al bisericii lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Tratarea solidă a pasajelor biblice din Apocalipsa a fost impresionantă îmbinată cu mărturia personală despre puterea cărților Spiritului Profetic în propria sa viață.

Mi-am dat seama cât de necesară era o apropiere și familiarizare a bisericii cu omul asupra căruia Dumnezeu a pus povara incredibilă să-L înalțe pe Isus în fața a sute de mii de persoane, pentru zeci de țări de pe toate continentele. Încrederea se câștigă prin cunoaștere.

De aceea, revista pe care o aveți în mână are această misiune - ni se oferă prilejul să-L cunoaștem pe pastorul Dwight Nelson, să aflăm care a fost cursul vieții sale, să-i înțelegem viziunea de care va fi însoțit atunci când ne va predica, să-i fim parteneri de rugăciune și de acțiune, cu adevărat membri ai aceleiași mari echipe.

Citim mai întâi o predică a fratelui Dwight Nelson. Este una dintre cele mai serioase și inspiratoare predici pe care le cunosc. Apelul este irezistibil - apel la încredere în conducerea profetică, apel la rugăciune, apel la angajament misionar.

Apoi avem un interviu cu pastorul Dwight Nelson, care ne împărtășește istoria convertirii sale (ca adventist de-a cincea generație!) și felul în care Duhul Sfânt îi transformă viața de când a fost desemnat ca vorbitor. El nu pierde prilejul să afirme că viziunea sa pentru NET este să contribuie la împlinirea înaripatei profeții din *Parabolele Domnului Hristos* (pag. 283): „Ultimele raze ale luminii harului, ultima solie de har care trebuie vestită lumii este o descoperire a caracterului de dragoste al lui Dumnezeu”. În mod providențial, găsim răspunsul la întrebări care ne frământă și pe mulți dintre noi, privind muzica, locul tineretului în acest program etc. Citez: „Vom face programul atrăgător pentru tineri, dar ceea ce vom împărtăși va transforma viața oamenilor de orice vârstă”. Este cu adevărat încurajator, nu?

Grupajul de articole pregătitoare pentru NET '98 se încheie cu descrierea dezvoltării unei biserici, din 1995 până astăzi, prin programele succesive transmise prin satelit. Cred că invitația la deschidere spre oameni și spre abordări creative va învia multe comunități.

Suplimentul are, de data aceasta, 16 pagini - deși le primiți în același preț al abonamentului - și a fost conceput ca să poată fi oferit participanților la NET care se interesează de stilul de viață adventist.

Alături citim apelul președintelui Conferinței Generale la consacrare și rugăciune. Să-i răspundem - este urgent! Pe curând, prin satelit!

Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii

Apel la rugăciune

Sunt luni de zile de când citim și auzim multe despre NET '98. Ridicându-se pe umerii celor două programe NET anterioare, pe lucrarea de pionierat a lui Mark Finley și a echipei sale, NET '98 va fi primul program evanghelic transmis simultan prin satelit pe întreaga planetă. De această dată, spre deosebire de ocaziile trecute, care s-au limitat la America de Nord și alte câteva țări, „Evanghelia veșnică” va fi transmisă, în același timp, către aproape fiecare seminție, limbă și popor.

Acum, când probabil că stăm în fața celei mai mari ocazii și a celei mai apăsătoare poveri din istoria noastră, vreau să vă încurajez să ne unim cu toții într-o zi de consacrare, cu post și rugăciune, pentru NET '98. Rugați-vă pentru cele 6 miliarde de locuitori ai acestei planete, pentru sutele de milioane de pe teritoriul di-

viziunii voastre, pentru milioanele țării voastre și pentru miile localități voastre. Să-L căutăm pe Domnul într-un fel nou și să mijlocim pentru cei ale căror urechi nu au fost atinse de Evanghelia.

Acum, când probabil că stăm în fața celei mai mari ocazii și a celei mai apăsătoare poveri din istoria noastră, vreau să vă încurajez să ne unim cu toții într-o zi de consacrare.

Dacă ne măsurăm puterile cu însărcinarea care ne-a fost dată, ne dăm seama cu ușurință că suntem prea slabi. Și acei puțini ucenici care s-au adunat să postească și să se roage în Ierusalim, într-o cameră de sus, cu zece zile înainte de Cincizecime, erau de asemenea prea slabi. Dar Duhul Sfânt a coborât peste ei cu mare putere, ca Ploaie Timpurie, și creșterea bisericii a fost uluitoare. Acest lucru se poate întâmpla iarăși. Și el se va întâmpla iarăși.

Vă invit să vă rugați pentru toți acei membri ai bisericii, care își vor oferi timpul și energia ca să creeze, în fiecare comunitate care va participa la NET '98, un spirit cald și prietenos, ca de familie. Rugați-vă pentru milioanele care au primit și care vor primi invitații. Rugați-vă pentru coordonatorul și pentru întreaga echipă a programului NET '98, pentru muzicieni și pentru prezentatori. Și rugați-vă pentru revărsarea Duhului Sfânt asupra fratelui Dwight Nelson, asupra căruia s-a așezat povara și privilegiul predicării la NET '98.

Dumnezeu să vă binecuvânteze pentru participarea noastră la acest efort evanghelic global, de o însemnătate fără precedent.

Al dv. în Hristos, Robert Folkenberg

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Ochii noștri sunt îndreptați spre Tine

O chemare emoționantă la rugăciune, din partea vorbitorului la NET '98

Dwight Nelson

Am convingerea tot mai profundă că lumea aceasta este aproape de sfârșitul ei și că Domnul Isus Hristos este gata să revină. Poate că a fost un timp în care era o dovadă de eroism să faci o mărturisire ca aceasta, dar nu cred că mai trăim în timpul acela. Nu trebuie să fii savant, constructor de rachete, ca să înțelegi asta. Nu trebuie să fii nici măcar Pat Robertson. Acest bine cunoscut evanghelist baptist, prin televiziune, și gazda emisiunii *700 Club* a lansat acum 19 zile un post - 40 de zile de post și rugăciune. El i-a chemat pe cei care îi urmăresc emisiunile, pe rețeaua sa națională de transmisie prin satelit, să i se alăture într-o perioadă de rugăciune intensă. El a spus că, dacă postul acesta nu va avea efect, America va fi pierdută din punct de vedere moral. Dacă rugăciunea și postul nu vor putea schimba direcția acestui popor, națiunea americană este pierdută.

Vreau să vă spun ceva: eu cred că s-ar putea ca Pat Robertson să aibă dreptate în această privință. Dv. nu credeți? Nu este nici o îndoială că, în fiecare regiune de pe pământ, am început numărătoarea inversă spre cea mai uimitoare criză globală din istoria neamului omenesc. Din punct de vedere economic, ecologic, politic, sociologic și, mai presus de toate, moral, suntem într-o eră de haos și degradare fără precedent.

Care va fi răspunsul adventiștilor de ziua a șaptea, această neînsemnată comunitate de credincioși pe care dv. și eu o iubim și din care facem parte? Se spune că, în prezent, suntem 10 milioane. Care va fi răspunsul bisericii noastre, al mijloacelor noastre de informare? Și, pentru că în dimineața aceasta mă adresez conducătorilor care s-au adunat pentru altarul de dimineață la sediul mondial al bisericii noastre,

care va fi răspunsul conducătorilor adventiști față de o lume care se dezintegrează?

În Biblia dv. există o relatare veche, care merită să fie restituită. În lumina apropiatei revenirii a Domnului Isus, această istorisire oferă singura strategie plauzibilă - singura strategie posibilă - pentru o biserică ce mărturisește că iubește venirea Lui.

A doua carte a Cronicilor 20,1 ne spune astfel: „După aceea, fiii lui Moab și fiii lui Amon, și cu ei niște Maoniți, au pornit cu război împotriva lui Iosafat”.

Vă aduceți aminte cine era Iosafat. Era conducătorul unei mici comunități religioase, care se numea Iuda. Vrajmașul a pornit împotriva lui Iosafat și versetul 2 ne spune că solii au venit și i-au spus regelui: „O mare mulțime înaintea ta de dincolo de mare, din Siria, și sunt la Hațaton-Tamar, adică En-Ghedî”. Iosafat s-a înspăimântat.

Vreau să afirm că este foarte bine când conducătorii se înspăimântă. De fapt, cred că ar trebui să ne temem, atunci când conducătorii nu sunt înspăimântați. Suntem în război; avem un vrăjmaș și a fost vestită solia: „O mare mulțime înaintea împotriva ta” - o forță uriașă, imensă.

Frați și surori, în dimineața aceasta, în mintea nici unuia dintre noi nu trebuie să existe nici o îndoială că cifrele sunt împotriva noastră. Iată, de exemplu, criza care îi afectează pe tinerii din America, tocmai grupul despre care ne place să spunem că reprezintă viitorul Bisericii Adventiste în această diviziune.

În fiecare 24 de ore, în Statele Unite trei copii mor din cauză că sunt maltratați sau neglijați (*Children's Defense Fund, State of America's Children Yearbook, 1997*).

Cifra este în creștere. În fiecare 24 de ore, șase copii se sinucid. Dacă îi luăm în considerare pe tinerii până la vârsta de 24 de ani, care reprezintă vârsta medie a așa-numitei Generații X, în fiecare 24 de ore, 13 tineri americani se sinucid.

În fiecare 24 de ore, 16 tineri sunt uciși cu focuri de armă. În fiecare 24 de ore, 316 sunt arestați pentru infracțiuni comise cu violență. În fiecare 24 de ore, 403 copii sunt arestați în America, pentru consum de droguri. În fiecare 24 de ore, se nasc 1.420 copii din mame adolescente. În fiecare 24 de ore, 3.356 dintre copiii noștri abandonează liceul. În fiecare 24 de ore, 5.702 sunt arestați și despre 8.523 se primesc declarații că au fost maltratați sau neglijați. În fiecare 24 de ore, 100.000 sunt fără cămin. În fiecare 24 de ore, 14,7 milioane trăiesc în sărăcie.

Prieteni mei, cifrele sunt împotriva noastră. Și știu că suntem ispitiți să gândim așa: „Ei bine, acestea sunt statistici izolate din ansamblul societății. Desigur, poate că ne va fi greu să găsim conducători pentru următoarea generație în Biserica Adventistă din America de Nord, dar nu-i așa că în alte părți ale lumii stăm mai bine?”

Și, la prima vedere, cifrele sunt încurajatoare. Fratele McClure, președintele divizunii noastre, spune că, în fiecare 24 de ore, 1.977 de bărbați, femei și copii intră în biserica Adventistă de Ziua a Șaptea undeva în lume. Ne place numărul acesta. O mie nouă sute șaptezeci și șapte de oameni intră în această rămășiță, în această firavă comunitate de credincioși.

Dar, înainte să ne luxăm coatele bătându-ne pe umăr unii pe alții, permiteți-mi să citez o altă sursă demnă de încredere, pe cineva care, întâmplător, în dimineața aceasta stă pe platformă. Fratele Folkenberg, președintele bisericii noastre din

întreaga lume, publică, în fiecare săptămână, un mic buletin informativ cu titlul „From the President“ (Din partea președintelui). Frate Folkenberg, vă aduceți aminte de aceste cifre? În fiecare secundă, pe această planetă se nasc patru oameni - în medie, probabil unul în cele două Americi, unul în Africa și doi în Asia. În fiecare secundă.

Populația crește, dar și scade la număr, în același timp, și, potrivit statisticilor noastre, frate Folkenberg, doi oameni mor în fiecare secundă. Nu trebuie să fim doctori în matematică pentru ca să calculăm creșterea netă. În fiecare secundă, doi oameni se adaugă la creșterea netă a omenirii. Și dv. ne-ați amintit, frate Folkenberg, că aceasta înseamnă că 200.000 de oameni se adaugă la populația omenirii în fiecare 24 de ore. Două sute de mii de oameni! Iar Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea crește cu 1.977 sau poate chiar cu 2.000?

Strigăm „Aleluia“ pentru că 2.000 de noi membri intră în Biserica Adventistă în fiecare 24 de ore. Dar realitatea tristă și tragică este că, în aceeași perioadă de 24 de ore, populația globului a crescut cu 200.000 de oameni. În fiecare 24 de ore, rămânem în urmă cu 198.023. În mai puțin de șase zile, rămânem în urmă cu 1 milion de oameni. Nu intră în calcul cei 6,2 miliarde de oameni care există deja aici. *La fiecare șase zile, rămânem în urmă cu alt milion.*

Trebuie să fie evident, acum, că cifrele sunt împotriva noastră. Știți ce înseamnă aceasta? Înseamnă că, din punct de vedere omenesc, strategic, logic, este imposibil ca persoanele care lucrează la acest sediu mondial și biserica pe care o reprezintă să încheie, chiar într-o mie de generații, mandatul pe care Domnul Isus ne-a cerut să-l aducem la îndeplinire. Este imposibil: pur și simplu, nu poate fi împlinit. Două mii pe zi față de 200.000 care se adaugă familiei omenesci? Chiar dacă am putea ridica numărul nostru la 100.000 pe zi, și atunci am rămâne în urmă.

Problema nu este câți sateliți mai putem pune pe cerul nostru de bronz. Am putea pune un miliard de sateliți - unul pentru fiecare șase oameni de pe pământ - și atunci tot am rămâne în urmă.

Așa cum citim în 2 Cronici, solii au venit și i-au spus lui Iosafat: „O mare mulțime înaintea împotriva ta“. Cifrele erau împotriva lor atunci, prietenii mei, și cifrele sunt împotriva noastră acum. Din punct de vedere omenesc, situația în care ne găsim este imposibilă, ceea ce înseamnă că a mai rămas doar o singură strategie posibilă pentru cei de la acest sediu mondial, pentru conducători și pentru această biserică.

Ce a făcut regele când și-a dat seama că numerele sunt împotriva lui și a poporului său? Cunoașteți istorisirea. Iosafat s-a înspăimântat. Nu este deloc greșit să fim înspăimântați, dacă aceasta ne ajută să ne dăm seama că avem nevoie de ajutor și să cerem ajutor.

Cuvântul ne spune că „Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul și a vestit un post pentru tot Iuda“ (2 Cron. 20,3). Aceasta nu

Singura strategie posibilă care i-a rămas acestei biserici este intervenția lui Dumnezeu.

sugerează că el nu îl căuta deja pe Domnul. Iosafat era un om al lui Dumnezeu. Dar, când cifrele sunt împotriva ta, îți îndrepti fața - în diviziunea ta, în biroul tău, în biserica ta - să-L cauți pe Domnul.

„Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul și a vestit un post pentru tot Iuda. Iuda s-a adunat să cheme pe Domnul și au venit din toate cetățile lui Iuda să caute pe Domnul“ (vers. 3, 4).

Tot Iuda stătea înaintea Domnului cu copilașii și cu soțiile - fiecare suflet din acea comunitate de credincioși. Fiecare a fost chemat să se roage, să se roage fierbinte și să postească.

Poate că Pat Robertson are dreptate în această privință. Cât de tragic ar fi dacă, în efortul de a ne deosebi de alte grupări religioase, am renunța la armele spirituale pe care ei le-au redescoperit. Postul și rugăciunea nu aparțin nici unei comunități religioase. Acestea sunt aspecte ale

unui plan strategic care vine de la Însuși Dumnezeu cel veșnic.

În fața întregii comunități a credincioșilor, Iosafat a rostit o rugăciune emoționantă și fierbinte: „Doamne, Dumnezeu părinților noștri, nu ești Tu Dumnezeu în ceruri și nu stăpânești Tu peste toate împărățiile neamurilor? Oare n-ai Tu în mână tăria și puterea, așa că nimeni nu Ți se poate împotrivi?“ (vers. 6)

Dar el continuă, amintindu-I lui Dumnezeu de realitatea crizei în care se află: „Totuși, Dumnezeule, cifrele sunt împotriva noastră, vrăjmașii au venit și noi suntem morți - morți - dacă nu faci ceva repede.“ Priviți la ultimul rând din rugăciunea lui Iosafat: „Căci noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintea împotriva noastră, și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine“ (vers. 12).

Frați și surori, a venit timpul ca Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea să privească cu toată emoția, într-o singură direcție. Trebuie să fim în stare să spunem cu onestitate: „Ochii noștri sunt îndreptați spre Tine“.

„Nu știm ce să facem.“ Într-adevăr, nu știm. Pe cine vrem să păcălim? Să recunoaștem că, niciodată, nici într-o mie de generații, nu am împlini misiunea pe care ne-a dat-o Dumnezeu, dacă ar depinde de noi. Este imposibil. „Nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine.“

Și tot Iuda, și această întreagă biserică trebuie să spună: „Amin“. Ce avem de gând să facem? Nici o strategie nu ne va scoate din impas acum - nici un grup operativ, nici o carte albă. Se face liniște.

Dintr-o dată, cineva din mijlocul adunării începe să vorbească. Observați, cuvântul lui Dumnezeu nu vine totdeauna de la cineva de la amvon. Cuvântul lui Dumnezeu, în momente speciale din istoria fiecărei mișcări religioase, a dovedit din plin că poate să vină chiar din sală. Cineva din mijlocul acelei adunări se ridică și spune: „Am un cuvânt din partea Domnului“. Îl cheamă Iahaziel. Niciodată nu am auzit despre el în Scripturi, până aici, și niciodată nu vom mai auzi despre el. Dar el are un cuvânt - un cuvânt de speranță, un cuvânt de credință, o chemare la curaj.

„Și Iahaziel a zis: 'Ascultați, tot Iuda și toți locuitorii din Ierusalim și tu, împărate Iosafat! Așa vă vorbește Domnul: Nu vă temeți și nu vă spăimântați dinaintea acestei mari mulțimi, căci nu voi veți lupta, ci Dumnezeu [nu este lupta voastră, ci a lui Dumnezeu, după trad. engl.]'”.

„Nu este lupta voastră”, le spune Iahaziel. „Nu este strategia voastră, convocarea voastră sau treaba voastră. Lupta nu este a voastră, ci a lui Dumnezeu.”

„Așezați-vă”, le spune el. „Stați acolo și veți vedea izbăvirea [biruința] pe care v-o va da Domnul” (vers. 17). „Doar stați acolo. Nu vă mai frângeți mâinile. Nu mai alergați încoace și încolo, rearanjând șezlongurile de pe puntea *Titanicului*. Stați liniștiți și veți vedea că Dumnezeul vostru va lupta pentru voi”

Este o istorie extraordinară! Îmi place această relatare și ea conține o învățătură care nu are cum să ne scape. Singura strategie plauzibilă - singura strategie posibilă - care i-a rămas acestei biserici, pe care o iubesc din toată inima, este intervenția lui Dumnezeu. Nimic altceva nu ne va da succes. Niciodată nu vom fi salvați prin tehnologie - niciodată, *niciodată*, NICIODATĂ! Doar Dumnezeu ne poate ajuta acum.

Iosafat a avut discernământul să înțeleagă solia pe care a dat-o Dumnezeu în mijlocul adunării. Rugăciunea mea este ca și noi să-l avem. Textul spune: „A doua zi, au pornit dis-de-dimineață spre pustia Tecoa. La plecarea lor, Iosafat a venit și a zis: 'Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în proorocii Lui, și veți izbui'” (vers. 20).

Dacă sunteți de foarte mult timp în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, ați fost ispițiți și nu credeți în această învățătură despre prooroci. În condițiile religioase de astăzi, este jenant să fii diferit. Este jenant să existe un profet în biserică din care faci parte. Ești considerat oarecum ieșit din comun, puțin cam bizar.

Și așa am ajuns să tăcem când este vorba despre Ellen White - nici nu batem toba, nici nu ne cerem scuze. Pur și simplu, am ajuns să tăcem. „Nu cita din scrierile sorei

White de la amvon”, ne îndemnăm unii pe alții. „Citește Cuvântul. Nu ne-a sfătuit și ea să facem la fel?”

Dar a venit timpul - acest timp aproape de sfârșitul civilizației pământului - ca să cercetăm din nou, să reflectăm, să restudiem și să ne reangajăm față de misiunea și solia acestei femei, cea mai prolifică autoare din istoria omenirii. Este timpul să încetăm să ne cerem scuze pentru lucrarea ei, atât în biserică noastră, cât și în afara ei.

Am luat cu mine o cărticică roșie, pe al cărei cotor este scrisă cifra „9”. Acel mic „9” de pe cotor înseamnă că, după acest volum de *Mărturii*, nu mai urmează nici unul. Acesta a fost ultimul material scris de Ellen White.

Pe măsură ce se apropie de clipa morții, ea a reflectat adânc asupra celor mai importante valori ale sale. A mers direct la subiect, așa cum am încercat și eu să fac în această dimineață.

„Din ce în ce mai mult, pe măsură ce zilele trec, devine neîndoios faptul că judecățile lui Dumnezeu sunt pe pământ. În foc, inundație și cutremur, El îi avertizează pe locuitorii acestui pământ de apropiata Lui revenire. Se apropie timpul când marea criză din istoria lumii va fi venit, când orice mișcare din cârmuirea lui Dumnezeu va fi urmărită cu interes intens și cu o teamă ce nu poate fi arătată în cuvinte. Într-o rapidă succesiune, judecățile lui Dumnezeu vor urma una după alta, - foc, inundație și cutremur, cu război și vărsare de sânge” (*Mărturii pentru biserică*, vol. 9, pag. 81).

Nu am citit niciodată un autor care să aibă mai mult entuziasm pentru revenirea Domnului Isus Hristos. Pentru că Îl iubea pe Domnul Isus Hristos, Ellen White aștepta cu entuziasm apropiata Sa venire. Din scrierile sale emană fericita nădejde. Este ceva stânenitor în aceasta?

„O, de ar ști oamenii timpul cercetării lor!” scrie ea. „Sunt mulți aceia care încă nu au auzit adevărul cercetător pentru acest timp. Sunt mulți cu care Spiritul lui Dumnezeu Se luptă... Cu duioșie va privi Domnul asupra lor... Mâna Lui este încă întinsă ca să mântuiască, în timp

ce ușa e închisă pentru cei care nu vor să intre” (*Ibid.*).

„Să începem să lucrăm pentru aceia care nu au avut lumina... Avem un Mântuitor viu, care va merge înaintea noastră și care va lucra împreună cu noi. Dumnezeu va face lucrarea, dacă Îi vom pune la dispoziție instrumentele” (*Ibid.*, pag. 88-89).

Prietenii mei, este timpul să ne gândim serios la starea noastră cu adevărat disperată. Acest timp din viața poporului lui Dumnezeu ne cheamă să ne rugăm în mod serios, continuu, stăruitor - nu să vorbim despre rugăciune, sau să gândim despre rugăciune, sau chiar să predicăm despre rugăciune, ci să ne rugăm. Când cifrele sunt împotriva noastră, ce altceva putem face? Nu avem de ales, acum, decât să fim conduși pe genunchi, așa cum a fost condus poporul iudeu.

Istorisirea biblică se încheie așa cum trebuie să se încheie și istoria noastră. Când au pornit la drum, dis-de-dimineață, au cântat din tot sufletul imnul glorios: „Lăudați pe Domnul, căci îndurarea Lui ține în veac!” (vers. 21) În timp ce intonau psalmul, a venit biruința. Și când au ajuns pe cea ultimă înălțime, au privit asupra unui vrăjmaș învins. Fără nici o sabie, Dumnezeu își eliberase poporul.

Învățătura este izbitor de clară: Dumnezeu nu are nevoie astăzi de săbii. Marea Sa pasiune, marea dorință a inimii Sale este să salveze o planetă întregă. Noi nu o putem face. El trebuie să mântuiască și o va face. Atunci, de ce să nu simțim și să nu vedem - în fiecare loc și în fiecare lucrare a acestei biserici, în fiecare biserică locală, în fiecare birou din această clădire - chemarea ca să facem un apel global și entuziast la rugăciune, către Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din lumea întreagă?

Dumnezeu așteaptă un popor care se roagă, care e conștient că nu se poate ajuta singur, care Îl invită să facă ceea ce numai El poate să facă și care se angajează să fie pe veci împreună cu El, sărbătorind biruința pe care El o câștigă.

Dwight Nelson este pastorul bisericii adventiste Pioneer Memorial, de la Universitatea Andrews, Berrien Springs, Michigan. Acest articol este o adaptare a mesajului devotional pe care l-a rostit pe 19 martie 1998, la sediul Conferinței Generale. Adventist Review, 30 iulie 1998

NET '98: În primul rând, relațiile

În luna octombrie, Dwight Nelson, vorbitorul la NET '98, va folosi o metodă actuală, axată pe relații, pentru a se apropia de ascultători de pe șase continente. În afară de o prietenie sinceră cu Dumnezeu, spune Nelson, nimic altceva nu contează. El vorbește din experiență.

Pentru cei care încă nu știu, cine este Dwight Nelson?

Dwight Nelson este tată, soț, copil crescut în biserică și care reprezintă a cincea generație de adventiști de ziua a șaptea din familia lui. Este fiu de misionar, iar în ultimii 15 ani, a avut binecuvântarea specială să lucreze ca pastor al bisericii de la Universitatea Andrews.

Din cât înțeleg, convertirea dv. s-a adâncit în timp ce erați la seminar, la Andrews.

Fără îndoială. Karen și eu am venit aici după un an de activitate în Oregon. Eram destul de încrezut. Simțeam că sunt mai ceva decât toată lumea, decât toată biserica.

La sfârșitul primului trimestru, Karen lucra noaptea, între orele 23 și 7. În timp ce mă pregăteam de culcare, am avut un sentiment de neliniște, simțeam că lipsește ceva din viața mea. Ca bun adventist, m-am rugat înainte de culcare și mi-am adus aminte de ceva ce spusese profesorul meu de teologie, la cursuri: „Băieți, avem nevoie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne descopere adevărata noastră păcătoșenie”.

M-am rugat, m-am simțit excelent și m-am culcat. Am uitat de neliniștea de mai înainte. Ne-am dus în statul Carolina, unde urmau să stea părinții lui Karen în timpul Crăciunului. Când ne întorceam - pot să-ți arăt și locul, pe frontiera dintre statele Kentucky și Indiana - mi s-a părut că cerul era ca o noapte întunecată, care căzuse peste mine și pe care nu puteam face nimic s-o alung.

Am intrat într-o criză spirituală. Am început să mă gândesc la micile păcate din anii de școală la Colegiul Southern - când predam rapoarte

**Andy Nash
Dwight Nelson**

de lectură, dar, de fapt, doar frunzărisem cărțile. Astfel de lucruri îmi veneau în minte. Lucruri mărunte, pe care le luasem în glumă, dar care, acum, îmi treceau prin față în toată vinovăția lor neagră. M-am trezit în toiul nopții, transpirat, și am început să mă lupt cu Dumnezeu. *Există? Trăiește?*

M-am întors la acel profesor de teologie și i-am spus: „Nu mai pot. Vreau să vorbesc cu cineva. Aproape că explodează vinovăția în mine”. Acest admirabil creștin m-a privit și mi-a spus: „Du-te și citește *Calea către Hristos*. Du-te și citește *Calea către Hristos*”. M-am întors în cameră poticnindu-mă, am scos cartea *Calea către Hristos* în format mic, pe care a trebuit s-o citesc când eram în clasa a opta, ca să fiu botezat, și am citit-o; și, Andy, titlul acelei cărți a devenit o profecie care s-a împlinit.

Ați fost convertit în seara aceea?

Știi, am părinți credincioși și profesori credincioși, care m-au învățat despre Domnul Isus. Dar, la 22 de ani, cred că am ajuns, în cele din urmă, să-mi dau seama că realizările nu pot să-mi umple golul sufletesc... și că prietenia personală cu Dumnezeu este singurul lucru care va conta în viața mea.

Cum a decurs viața dv. spirituală de când ați acceptat să fiți vorbitorul la NET '98?

În primul rând, cred că Dumnezeu a creat un imbold în umblarea mea spirituală. Cred că, uneori, El îmi iese înainte și-mi spune: „Ascultă, băiete, înțelegi ce facem aici? Înțelegi ce îți cer și ce te chem să faci?”

În al doilea rând, înțeleg că Dumnezeu vrea să învăț umilinta și mă cheamă să ajung în acel punct în viața mea de pastor, în care El să fie totul în tot. El îmi spune: „Dwight, dacă nu privești la Mine și dacă Eu nu sunt în centrul vieții tale, nu voi putea face niciodată ceea ce am visat dintotdeauna”.

Am un sentiment de ușurare. În toată țara aceasta, există oameni care se roagă pentru mine. Mai mult decât orice altceva, vreau să fie așa cum a spus Ioan Botezătorul: „Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” (Ioan 3,30).

În fiecare Sabat, vorbiți în fața câtorva mii de oameni într-o singură localitate. Începând de vineri seară, 9 octombrie, veți vorbi în fața a sute de mii de oameni, de pe șase continente. Nu vă vine să strigați de bucurie?

Ba da! Ai spus-o cât se poate de concis. Da, este copleșitor. Rămâi uimit și șocat. Aș intra în panică și aș refuza să fac lucrarea aceasta, dacă nu mi s-ar fi întipărit în minte un citat. Citatul îi aparține lui Ellen White: „Toate poruncile Sale sunt tot atâtea împuneri”. *Singura* posibilitate ca NET '98 să aibă succes este ca Dumnezeu să împunernicească NET '98...

Sunt profund îndatorat și cred că Biserica Adventistă este îndatorată lui Mark Finley, viziunii și pasiunii cu care el a chemat această biserică să se adreseze lumii. Nu există nici o îndoială că NET '98 are onoarea și privilegiul să clădească pe umerii puternici ai acestui bărbat și ai celor două echipe ale sale din anii trecuți.

A ajuns o regulă ca escatologia să constituie o parte importantă a evanghelizării, în Biserica Adventistă. Unii au criticat fap-

tul că au fost accentuate foarte mult și că, uneori, s-a dat un caracter senzațional evenimentelor actuale. Sunteți de aceeași părere?

Dumnezeu Se folosește în mod extraordinar de evangheliștii care vorbesc despre fiarele apocaliptice și care pun accentul pe profeții - și nu am dreptul să-i critic deloc.

NET '98 se va adresa aceleiași lumi, aceleiași civilizații, dar accentul va fi pus, în mod intenționat, nu pe aspectul apocaliptic, ci pe cel al relațiilor, pentru că eu cred că trăim acum în generația cea mai rănită din istoria acestei planete, fără excepție. Am luat un concediu de studii, timp de o vară, ca să studiez despre această generație - Generația X [grupa de vârstă între 15/20 și 30/35 de ani]. Generația care vine din cele mai multe cămine distruse. Generația cu cei mai mulți copii ai străzii. Generația cu cele mai multe familii în care sunt relații anormale. Generația cu cea mai mare instabilitate economică și cu relații sociale necorespunzătoare. Iar din cauza programelor de televiziune, oamenii de pe întreaga planetă au aceeași dispoziție. Inimile zdrobite, dorința după relații sănătoase nu se întâlnește doar în Statele Unite. Ele sunt pe tot globul. La Tokio, la Beijing, la Moscova și la Bonn.

Dacă a fost vreo generație pe care Dumnezeu a făcut-o în stare să audă chemarea Sa patetică la o prietenie personală, atunci aceasta este. Este timpul să luăm în serios ceea ce scria Ellen White în *Parabolele Domnului Hristos*: „Ultimele raze ale lumii harului, ultima solie de har care trebuie să fie vestită lumii este o descoperire a caracterului iubirii Sale” (ed. 1995, pag. 283).

NET '98 urmează să contureze portretul relațional al lui Dumnezeu, iar apoi, după crearea unei relații personale, va poposi pe câteva culmi apocaliptice din Scriptură, aflate în bătaia vântului, și Îl va descoperi pe acest Dumnezeu al iubirii în centrul fiecărei învățături fundamentale și al fiecărei profeții importante.

Deci, veți începe cu aspectul relațional?

Vom rămâne la aspectul relațional. Tema care trebuie trântită este aceasta: „Să intrăm într-o prietenie veșnică cu Dumnezeu”.

Cât de importantă este prima săptămână din această serie?

Este de importanță absolut vitală.

Intenționați ca soliile dv. să ajungă la cei care cred deja că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu și cred în Domnul Isus Hristos ca Domn și Mântuitor?

Nu. Solia va conduce spre primirea acestor învățături. Apelul de a-L primi pe Domnul Isus ca Mântuitor nu va fi adresat decât spre sfârșitul primei săptămâni. Intenționez să spun cam așa: „Cine este acest Dumnezeu? Acest Dumnezeu nu este cineva de care trebuie să ne *temem*, ci ai cărui *prieteni* să fim”.

Primul eveniment NET a fost NET '95. Spuneți că, atunci când ați auzit prima dată de ideea aceasta, nu credeți că, a avut succes? De ce, pentru unii, a avut succes?

Când ne-am gândit la posibilitatea realizării lui la biserica Pioneer Memorial [din campusul Universității Andrews], eu am spus: „Auziți, cine credeți că va veni să se uite la un ecran? Nimeni!”

Sunt două motive pentru care oamenii au venit. Primul și cel mai important motiv este puterea Duhului Sfânt, care i-a atras. Suntem atrași doar atunci când Dumnezeu ne atrage. Dar, în al doilea rând, se vede că, în această eră a tehnicii avansate, ceea ce noi considerăm că sunt mijloace impersonale, așa cum este un ecran video, nu-i mai țin pe oameni la distanță. S-ar putea chiar ca, din contră, oamenii să fie atrași spre tehnologie, să prefere relația de anonim cu persoana din față și totuși să poată intra, din punct de vedere intelectual, în subiectul prezentat.

Eu nu credeam că va da rezultate, dar a dat.

Nu credeți că metoda aceasta se potrivește pentru toată lumea.

Categoric, *nu!* Nu toți poartă aceeași măsură. Nici în creștinism, nici în Biserica Adventistă, nici în evanghelizare.

Cu siguranță că evanghelizarea de tip NET are multe aspecte pozitive - șansa de a ajunge la o mulțime de ascultători, șansa de a ne uni eforturile ca biserică și, să fim deschiși, o șansă de a oferi continuitate și echilibru multor biserici care nu le au. Există și aspecte nega-

tive ale evanghelizării de tip NET?

Da. Cel mai important aspect negativ la care pot să mă gândesc este că ne bazuim pe tehnologie, pentru salvarea oamenilor. Și o spun deschis, mă îngrijorează faptul că biserica noastră, Biserica Adventistă, ar putea fi amăgită fatal să se bazeze pe tehnologie.

Deci există primejdia ca bisericile locale să creadă că, dacă au cumpărat echipamentul pentru recepția prin satelit, au făcut evanghelizarea pe anul acesta?

Exact. Asta vreau să spun. Dacă credem că, punând un ecran în biserică, am făcut lucrarea misionară pentru localitatea noastră, aceasta va avea consecințe nedorite. Este timpul să ne trezim. Realitatea este că nimic nu poate înlocui sau înlocui vreo dată relația personală, radicală, prin care manifestăm iubirea Domnului Hristos față de aproapele nostru. Cunoaștem pilda despre Samarițeanul milos și pe cea despre oi și capre - prin ambele parabole Dumnezeu ne spune: „Prietenii Mei, cel mai mult contează felul în care îi tratați pe oamenii”.

Douăzeci și șapte de seri. De ce atâtea? De ce nu conduceți doar un studiu substanțial despre Domnul Isus Hristos, timp de câteva seri, iar apoi să lăsați bisericile locale să prezinte unele puncte mai dificile dintre doctrinele adventiste?

Desigur, aceasta este o opțiune reală. Prietenul meu, George Vandeman, era un maestru desăvârșit al acestei metode.

Pe de altă parte, există ocazii, în viața bisericii în ansamblu, în care prezentarea repetată, logică, a aceluiași adevăr foarte vechi nu doar că se adresează în mod eficient prietenilor și semenilor noștri, dar ne aduce aminte și ne însuflețește și pe noi prin frumusețea și coerența adevărului despre Dumnezeu.

Dar nu ar putea s-o facă bisericile locale? Chiar nu se poate avea încredere că bisericile locale vor continua lucrarea pe care o veți începe dv.?

Sper că nu aceasta este problema. Cred că nimănui dintre cei care au participat la elaborarea planurilor nu i-a trecut prin minte un asemenea gând. În mod cert, eu nu subscriu

nici unei premise care ar sugera că biserica locală este incapabilă să fie o lumină strălucitoare, pentru Dumnezeu, în societate.

Care este cea mai bună metodă prin care bisericile locale pot să-și păstreze pe cei care se vor hotărî să-L urmeze pe Domnul Hristos în timpul seriei NET '98?

Singura și cea mai bună metodă - primul pas vital - trebuie să fie împrietenirea imediată cu vizitatorii. Dacă membrii bisericii locale stau în sală timp de 27 de seri, se uită la ecran, le place programul, văd că oamenii ies în față și se bucură stând pe margini, ne-am asigurat, tot imediat, o ușă turnantă, o ușă din spate.

Este vital - absolut esențial - ca biserica locală să ia inițiativa imediat și să creeze relații. Ca pastor al unei biserici locale, am datoria să mă asigur că le formez membrilor ocazii să se împrietenesc cu noii vizitatori. NET '98 este o solie despre relații. Cât de tragic ar fi să nu existe o misiune concomitentă, axată pe relații! Solia relațională a Domnului Isus era precedată întotdeauna de misiunea Sa relațională.

Mark Finley a vorbit la cele două evenimente NET anterioare. Faceți o comparație între stilul de vorbire al dv. și cel al lui Mark Finley.

Vechea analogie a fulgilor de zăpadă este la fel de adevărată și în cazul unecilor Domnului Isus. Mark este evanghelist profesionist și Dumnezeu S-a folosit de el ca să deschidă porțile multor țări din lume față de Evanghelie. Dwight este pastor care face evanghelizare, dar care trăiește zi și noapte în tranșeele mânjite de sânge ale vicțiilor parohiale. Eu trăiesc alături de oameni, 3.000 de oameni, și trăiesc alături de ei de 15 ani. Asta nu înseamnă că un mod de lucrare este bun, iar altul rău, că unul este mai bun și altul mai rău, ci doar dacă sunt diferite.

În afară de vorbitor, ce va mai fi diferit la NET '98?

Programul nostru va dura 60 de minute. Va fi mai scurt. Vrem să se desfășoare într-un ritm susținut, să fie plin de putere, dar limitat. Dacă CBS poate să prezinte știrile duminică seară în 60 de minute, noi de ce n-am putea?

Veți renunța și la punctele de sănătate?

Da, din acest motiv. Predica va fi punctul dominant asupra căruia ne vom concentra atenția. Ca urmare a scurtării timpului, va fi mai puțină muzică.

Vrând-nevrând, la orice eveniment ca acesta, o grupă de vârstă va fi mai receptivă decât alta. Statisticile arată că, la cele două serii NET anterioare, generația tăcută - cei cu vârsta între 51 și 66 de ani - a fost cea mai receptivă. Au avut loc multe discuții - sau chiar confuzii, în unele cazuri - cu privire la grupa de vârstă căreia încearcă să i se adreseze NET '98 în cea mai mare măsură. În materialele publicitare și în apelurile pentru daruri de vara trecută, a fost menționată în mod special Generația X [grupa de vârstă între 15/20 și 30/35 de ani]. S-au schimbat, cumva, planurile?

Planurile nu s-au schimbat; realitatea cu care ne confruntăm este mai amplă. La început, NET '98 urma să aibă aceleași dimensiuni ca NET '96, adică programul să fie transmis prin satelit în Statele Unite și Canada, în câteva țări din Europa și, probabil, în câteva din America Centrală. Apoi s-au adăugat, pe rând, Australia, întregul continent african, Orientul Îndepărtat, India, Rusia și, probabil, alte țări. Așa că acum, în fața noastră nu se mai află doar lumea occidentală, ci șase continente, 40 de limbi.

Este sigur faptul că vorbitorul la NET '98 este mai tânăr. Este sigur și faptul că, de data aceasta, conducătorii Bisericii Adventiste au ales ca gazdă a programului NET '98 biserica unei universități, pe al cărei campus mișună 3.000 de tineri, adică membri ai Generației X.

Evident, NET '98 se va adresa participanților mai tineri. Muzicienii vor fi mai tineri. Aceștia suntem noi, ca biserică universitară. NET '98 se va adresa tinerilor. Sunt convins de asta și mă rog din toată inima ca Domnul să consolideze această punte întinsă spre cea mai rănită generație. Dar, datorită întinderii sale globale, NET '98 nu poate fi limitată la un singur grup. Vom face programul atractiv pentru tineri, dar ceea ce vom împărtăși împreună va transforma viața oamenilor de orice vârstă.

Muzica - este un subiect foarte nostim. Când a demarat cursa pentru NET '98, pe 15 noiembrie 1997, ați spus: „Nu veți fi stânjeniți din cauza muzicii“. Cui v-ați adresat când ați făcut această afirmație?

Tuturor.

Este realist?

Cred că da. Vom prezenta, în fiecare seară, cea mai atrăgătoare imagine a lui Dumnezeu pe care oricine o poate vedea. Nu este invenția mea. Vine din Scriptură. Pe măsură ce vom sublinia diferitele trăsături ale caracterului divin, muzica trebuie să le evidențieze.

Nu vreau ca tinerii să vină să asculte o muzică ruptă de realitatea actuală. Nu vreau ca adulții să vină să asculte o muzică șocantă, care să le distragă atenția în așa fel, încât, atunci când mă voi ridica să vorbesc, să nu fie pregătiți să mă asculte.

[Muzica] va fi recentă și în stil contemporan. Biserica din care tu și eu facem parte este înzestrată cu multe daruri și cu creativitate. Există muzică nouă, pornită din sufletul credincioșilor adventiști. De ce să nu lăsăm ca o parte din ea să exprime cu această ocazie imaginea actuală, nouă, a lui Dumnezeu, pe care o vom prezenta? A, să-mi fie iertat, nu spun că nu poate fi veche. O parte din cea mai valoroasă muzică de pe pământ este muzică veche.

Permiteți-mi să vă pun următoarea întrebare din această perspectivă. Toți tinerii care vă cunosc și cu care am vorbit sunt fericiți pentru că veți vorbi la NET '98. Se vede că darul pe care îl aveți vă ajută să slujiți diferitelor generații. Având în vedere controversa clasică legată de muzică și faptul că muzica recepționată prin satelit nu sună niciodată atât de frumos [ca în locul din care se transmite], v-ați gândit cumva să renunțați complet la muzică și să păstrați doar celelalte elemente?

Sunt convins că, uneori, gândul acesta a trecut prin mintea multora dintre noi. Dar îmi place muzica și cred că celor mai mulți dintre noi ne place. Muzica este în noi. Face parte din sufletul nostru. În Biblie găsim această imagine atrăgătoare a lui Dumnezeu - un Dumnezeu căruia Îi place muzica. Ce vrea să spună versetul din Țefania: „El Se bu-

(Continuare în pagina 12)

Vor veni la noi – ne-am pregătit pentru vizitatorii din toamna aceasta?

Evanghelizarea prin satelit, prin lucrarea în grupe mici, combină tehnica avansată cu relațiile eficiente.

Ron Schultz

Se apropie un alt eveniment misionar, extrem de promițator. NET '98 va oferi mari ocazii pentru bisericile locale. Aceste întâlniri au scopul să ajute biserica locală să-i cheme pe oameni la o relație de ucenici ai Domnului Isus Hristos, să le aducă la cunoștință adevărurile esențiale care îi vor ajuta să traverseze apele învolburate ale timpului sfârșitului și îi vor aduna într-o biserică ce prezintă în fața lumii imaginea clară a unui Dumnezeu demn de încredere.

Dar, la sfârșitul seriei, vor simți bisericile că a fost un succes sau speranțele lor nu se vor materializa? Biserica locală poate alege să fie un primitor pasiv al semnalelor transmise prin satelit - doar să proiecteze o imagine pe ecran, doar să aștepte să vadă ce se întâmplă. Această atitudine va aduce, probabil, rezultate descurajatoare și îi va face pe unii să spună că evanghelizarea publică nu dă rezultate.

Vă invit să puneți în contrast atitudinea aceasta cu experiența unei biserici care a îmbinat în mod creativ tehnica avansată a evanghelizării prin satelit cu relațiile eficiente ale unei comunități active, care formează ucenici. Biserica adventistă de ziua a șaptea din Lewiston, Idaho, S.U.A., a învățat că, dacă vrem ca evanghelizarea prin satelit să aibă efect pozitiv durabil asupra bisericii, trebuie să facem din ea o ocazie ca membrii noștri să stabilească relații eficiente cu oaspeții, din clipa în care își ocupă locul, în prima seară.

Diana Schuit a intrat în biserica noastră pentru prima dată în timpul celei mai recente serii de conferințe transmise prin satelit, conduse de Doug Batchelor. Zece luni mai târziu, pe 18 iulie, atât ea, cât și soțul ei au devenit membri ai bisericii noastre - și aceasta datorită efectu-

lui puternic, al combinării evanghelizării prin satelit cu lucrarea grupelor mici. „Sunt convinsă că n-am fi progresat atât de rapid, dacă nu ar fi fost grupa mică”, spune ea.

Iată întrebarea care ne confruntă: Cum să creăm relații naturale, de formare de ucenici, încă de la început, între membrii noștri și oamenii la care încercăm să ajungem?

De la un NET la altul

Asemenea multor biserici din America de Nord, cea din Lewiston a participat la seriile de evanghelizare transmise prin satelit, NET '95 și NET '96, conduse de Mark Finley. Unii membri din Lewiston s-au întrebat dacă oamenii vor veni și dacă vor rămâne în continuare, fără un vorbitor local. Pentru că nu aveam un evangelist invitat, răspunderea de a-i face ucenici ai Domnului Isus pe cei care participau le-a revenit direct membrilor bisericii locale.

Ca în multe alte biserici, oamenii au intrat și s-au așezat pe scaune, în sala de cult, ca să urmărească transmisia pe un ecran mare. La sfârșit, ne-am bucurat de un succes încântător, dar limitat, la ambele serii de întâlniri. În total, 15 persoane au devenit membri ai bisericii noastre prin botez sau prin mărturisire de credință în Domnul Hristos.

În timpul seriei NET '96, am încercat unele metode creative care i-au adus pe membrii noștri în relații de ucenicie mai naturale cu cei care au participat. Totuși, de cele mai multe ori, fiind pastorul bisericii, am fost și principalul sau singurul răspunzător pentru a-i aduce pe participanți în relație de ucenicie cu Domnul Isus. În pofida bunelor intenții, nu ne-am desprins de modelul „dependent de

pastor”, de evanghelizare publică.

Progresul pe care l-am făcut a avut loc la a treia încercare. Biserica din Lewiston, condusă de echipa noastră de misionari, s-a hotărât să participe la seria de conferințe prin satelit condusă de Doug Batchelor, în toamna lui 1997, folosind metoda grupelor mici pentru crearea de relații cu vizitatorii.

Experiența de cinci ani de lucrare pe echipe pregătise biserica noastră să creadă în valoarea lucrării pe grupe mici. Restructuraserăm organizarea și conducerea bisericii noastre în așa fel, încât să avem șapte echipe. Aceasta i-a ajutat pe membri să poată să creadă și să înțeleagă că biserica le aparține lor, și nu pastorului. Datorită acestei atitudini benefice, ne-a fost ușor să extindem ideea lucrului în echipă la evanghelizarea publică. Când am făcut din nou planuri pentru evanghelizarea prin satelit, am dorit să mărim la maximum capacitatea membrilor noștri de a stabili relații cu participanții și de a face din ei ucenici.

Prima schimbare importantă a constituit-o mutarea locului de desfășurare a seminarului, din sala de cult, mare, întunecată și impersonală, și în care oamenii stăteau uitându-se pasiv la un ecran mare. În schimb, am mutat locul întâlnirilor în sala de activități sociale a bisericii, în care oamenii se adunau în jurul meselor și puteau urmări programul la unul din cele trei televizoare așezate strategic. Aceasta a creat atmosfera de deschidere, în care oamenii s-au simțit liberi să facă cunoștință unii cu alții. Lumina era aprinsă, ca oamenii să poată citi din Biblie și din ghidul de studiu.

A doua schimbare majoră a avut loc în relațiile dintre oameni. Din clipa în care intra, fiecare vizitator era salutat și i se făcea cunoștință cu „gazda” de la una dintre mese,

care era conducătorul unei grupe mici. Grupa de la fiecare masă era formată din unul sau doi conducători (numiți mentori spirituali), câțiva membri ai bisericii și, eventual, unul sau mai mulți vizitatori. Această metodă promitea mai multe ocazii în care membrii să stabilească în mod natural relații cu vizitatorii.

La masă se creează încredere

Rămăsese o întrebare: Nu cumva oamenii se vor simți prea expuși, prea amenințați, dacă erau aduși de la început într-o grupă mică? Frank și Lori Mesa, care au doi băieți mici, s-au hotărât să vină în prima seară. Frank avea multă experiență în lucrul cu oamenii, ca director administrativ al unei firme de autoturisme, dar, în prima seară, a fost timid. „Nu eram sigur la ce să mă aștept”, spune el. „Participând în continuare la întâlniri, am ajuns să-i cunoaștem pe toți și am trăit cea mai plăcută experiență din viața mea. Toți au fost deschiși. Aveam o mulțime de întrebări care ne apăsau

Crearea de relații prin discuție

După vizionarea fiecărei casete, conducătorul grupeii conducea discutarea subiectului prezentat, timp de 15-20 minute. Întrebările [un fel de chestionar recapitulativ] fuseseră pregătite de pastor, pentru fiecare subiect, pentru facilitarea discuției. Ele erau axate pe crearea de relații și pe întregirea adevărului în viața practică, zilnică.

și pe care nu aș fi avut curajul să mă ridic și să le pun într-un grup mare sau într-o sală de conferințe.”

În loc să conducem o serie de întâlniri de evanghelizare costisitoare, cu reclamă și cu invitații, ne-am pus ca obiectiv și i-am încurajat pe membri să invite prieteni și rude. La primele întâlniri ale lui Doug Batchelor, la sfârșit de săptămână au participat 15 persoane. Nouă dintre ele continuă să vină la biserică și participă activ la viața bisericii noastre, acum, după opt luni. Cinci fac parte acum din familia bisericii noastre, ca membri, și cel puțin încă una intenționează să facă pasul acesta.

Una dintre ele este Diana Schuit.

„Prima dată am pus piciorul în biserică la seria de întâlniri condusă de Doug Batchelor”, spune ea. „Am început să particip din a doua seară. Nu mă așteptam decât că mă voi pierde într-o mare mulțime de oameni.”

Când a fost condusă într-o grupă mică, la început stătea tăcută. După a cincea sau a șasea întâlnire, s-a întâmplat

ceva cu Diana. „Atunci m-am atașat de grupă. Membrii grupeii au devenit familia mea și, până astăzi, am relații strânse cu mentorii mei spirituali.”

Pe Frank, soțul lui Diana, nu-l interesa să participe la întâlniri din cauza numărului de oameni. Dar după ce Diana se întorcea acasă, în fiecare seară, deschideau Biblia între ei, în pat, și discutau ce învățase ea. În cele din urmă, Frank a participat la masa organizată de grupa ei cu ocazia vizionării ultimei casete, după care a început să vină mereu la biserică împreună cu soția lui. Mentorii lor spirituali au început să-i ajute să se pregătească pentru botez și ca să fie membri ai bisericii.

Pentru ca trupul Domnului Isus să crească, noi am descoperit că lucrarea de a face din oameni ucenici ai Săii trebuie transferată de la pastori la membrii bisericii. Această metodă se bazează pe imperativul biblic al preoției tuturor credincioșilor, din 1 Petru 2,9, și pe înzestrarea cu daruri a membrilor, despre care citim în Efeseni 4.

Fiecare membru intră în legătură cu o persoană

Drumul spiritual parcurs de Ed Dawson poate că reflectă cel mai bine schimbarea de paradigmă făcută de biserică noastră în folosirea evanghelizării prin satelit. Înainte să treacă pragul bisericii noastre cu ocazia primei serii de întâlniri transmise prin satelit, în primăvara lui 1995, era departe de Dumnezeu, nu mergea la biserică și își conducea propria afacere în domeniul construcțiilor.

„În 1995, am intrat în sală, ne-am așezat și am ascultat. Nu te întreba nimeni nimic. La întâlnirile din '97,

Grupe stabile

Oamenii se așezau în mod automat în aceleași grupe, seară de seară, deoarece conducătorul grupeii îi întâmpinase și era cel care le asigura materialele. S-a constatat că grupele de cinci până la opt persoane funcționau cel mai bine. Noi am așezat televizoarele în așa fel, încât, indiferent în ce loc stăteau, în sală, puteai să vezi bine unul dintre ecrane. Materialele - Bibliile și ghidul de studiu pentru fiecare subiect - erau așezate în centrul sălii, de unde fiecare conducător de grupă putea să ia câte erau necesare.

am fost organizați pe grupe mici; aveam o relație atât de personală cu fiecare, încât oamenii se simțeau răspunzători să fie prezenți. Era importantă participarea în fiecare seară.”

În timpul seriei conduse de Doug Batchelor, Ed și Kim, soția lui, s-au oferit să fie conducătorii unei grupe mici. „Neavând preocupări religioase”, spune Ed, „nu citisem Biblia niciodată. Acum, dintr-un om care nu cunoștea aproape nimic din Biblie, am început să le spun altora ce învățase ea. În definitiv, acesta este cel mai important lucru, pentru că, desigur, învățându-i pe alții, am învățat mai mult decât atunci când stăteam în grupă doar ca să primesc lecții.”

Experiența lui Ed demonstrează puterea lucrării pe grupe mici, de a face o schimbare și în viața mentorilor spirituali: „Lucrarea pe grupe mici îi aduce pe membrii noștri într-o relație mai bună cu Domnul. Ei sunt răspunzători acum pentru altcineva. Și, datorită acestei răspunderi, există o adevărată ucenicie. Mă face să mă simt mai răspunzător. Mă aduce mai aproape de Domnul în fiecare zi”.

Această metodă a grupeii mici creează legături firești și cu familia extinsă a bisericii. Ed mărturisește că „putem să ne ocupăm de toți oamenii care au venit. Toți au o legătură personală cu noi. Când vin la biserică în Sabatul următor, ei pot spune: „Cunosc această persoană”. Când eu am venit în biserică [în 1995], singura persoană pe care o cunoșteam era pastorul”.

Nu numai că biserică noastră locală i-a ajutat pe membri să facă ucenici dintre cei care au participat la seriile de evanghelizare prin satelit, dar noi le-am încredințat acestor mentori spirituali și pregătirea lor pentru botez.

Un model de lucrare mai puțin dependent de pastor

Când o persoană vine pentru prima dată în legătură cu biserica adventistă printr-un membru al bisericii, se întâmplă ceva uimitor. Persoana învață de la început că membrii iau parte la lucrarea bisericii și că pastorul este doar una dintre resursele spirituale din familia bisericii. Aceasta îi permite pastorului să se concentreze asupra înzestrării și pregătirii oamenilor pentru lucrare. Dacă se folosește această metodă de la început, este mai puțin probabil ca oamenii să se simtă abandonți de un pastor care „trece” la altcineva, pentru că relația lor cea mai importantă în cadrul bisericii este cu grupa mică, nu cu pastorul.

Pentru că au stat multe ore împreună, pentru că ei cunosc cel mai bine starea spirituală a acestor persoane, este cât se poate de potrivit ca ei să-i pregătească pe candidați pentru botez, cu sprijinul pastorului.

Folosind un manual de pregătire pentru botez special întocmit de pastor, manual care acoperă complet toate domeniile adevărului biblic printr-un model de ucenicie, Ed și Kim i-au pregătit pentru botez pe Frank și Lori Mesa. Când m-am întors dintr-o călătorie în Israel, în cadrul programului de educație continuă a pastorilor, în februarie anul acesta, Ed mi-a spus că fusese stabilită o dată pentru botezul lui Frank și al lui Lori. Avusesse o singură întrebare: Voi veni până atunci?

Să facem ce spune Duhul Sfânt

Va da rezultate și în alte locuri această metodă de a face ucenici? Numai Duhul Sfânt știe cu siguranță. Lewiston, Idaho, este un orașel tipic

INTERVIU/ Urmare din pag. 9 cură de noi și cântă de bucurie” (Țefania 3.17, după trad. engl.)?

Atunci când Domnul Isus vorbește despre cei pierduți, în fiecare dintre cele trei pilde găsim o sărbătoare plină de bucurie, când aceștia se întorc. Deci, dacă cerul este angajat în muzică, să avem muzică. Muzica nu reprezintă o bombă ucigătoare, de care trebuie să fugim. Este un dar de la Dumnezeu, deci să o folosim.

Ce ar trebui să facă membrii bisericilor adventiste locale ca să se pregătească pentru NET '98?

american, centru universitar, cu o populație de aproape 30.000 de locuitori, în cea mai mare parte albi, în care există un echilibru între cei cu venit scăzut, mediu și ridicat.

În medie, 135 din cei 260 de membri participă la serviciile divine ale bisericii noastre din această localitate. Diversitatea socială și economică a localității se reflectă în cea a familiei bisericii, în care sunt bine reprezentate toate grupele de vârstă.

De la seria de conferințe condusă de Doug Batchelor, familiile Dawson și Mesa continuă să se întâlnească cu alți membri ai bisericii, care au făcut parte din grupa lor. Această grupă mică a avut ca gazde pe primul prezbiter al bisericii noastre și pe soția lui, Dick și Mary Jo Hays. Cu sprijinul acestei familii mature din punct de vedere spiritual, Kim și Ed au putut să-și asume riscul de a face ucenici din alte persoane. Aceste întâlniri săptămânale continuă să fie un loc de adâncă înrădăcinare spirituală și un loc sigur de creștere în Domnul Hristos.

Ce putem spune despre NET '98? „Dacă totul va merge bine”, conchide Frank Mesa, „vrem să punem la dispoziție locuința noastră, în care să găzduim o grupă mică. Încercăm să luăm legătura cu câteva persoane care să participe, ca să le ajutăm să primească pacea pe care am primit-o noi.”

Schimbarea prin care lucrarea de a face ucenici le-a fost încredințată membrilor este rezumată cel mai bine în cuvintele lui Sue Geffre, care par-

Este o întrebare vitală. Voi da două răspunsuri.

Mai întâi, trebuie să începem acum să stabilim relații [cu neadventiști]. Nu puteți aștepta până în prima seară, ca atunci să trageți de ei și să le spuneți: „Vino să-l vezi pe Dwight”. Trebuie să mergeți la oameni și să-i iubiți. Iar după aceea, să pot să aplic și eu planul relațional.

În al doilea rând, pe lângă iubire, trebuie să ne și rugăm mult. Nu ne îndoim de faptul că Dumnezeu pregătește Biserica Adventistă pentru cea mai mare ocazie din istoria ei.

ticipă activ, folosindu-și talentul artistic pentru a înfrumuseța grafic buletinul informativ al bisericii noastre. „Am venit la întâlniri în 1995”, spune ea. „Îmi place mult mai mult organizarea pe grupe mici, de la ultima serie de conferințe.”

Principiile pe baza cărora am creat această îmbinare dintre tehnica avansată și relațiile eficiente nu sunt limitate la un timp anume: planurile pot fi adaptate în mod creativ la condițiile unice din cele mai multe regiuni și la biserici de număr de membri și de mărimi diferite. Aceasta a fost modalitatea prin care biserica noastră și-a manifestat ascultarea față de cuvintele Domnului Isus: „Duce-

Programarea întâlnirilor

Pentru ca lucrarea de a face ucenici să decurgă într-un ritm mai natural, fiecare grupă mică și-a stabilit propriul program, după primele întâlniri. Cele mai multe grupe se întâlneau de două ori pe săptămână. Câteva au continuat să se întâlnească la biserică, iar altele în căminuri. Lăsând fiecare grupă să-și stabilească programul, am descoperit că oamenii participau foarte conștienți.

ți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui, și al Fiului, și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit” (Mat. 28.19.20).

Ron Schultz este pastorul bisericii din Lewiston și Juliaetta, Idaho, S.U.A.

Adventist Review, 20 august 1998

Este pentru prima dată când putem lucra simultan pe cele șase continente. Putem să mai avem de o sută de ori astfel de ocazii, dar aceasta este prima. Cine poate spune cât timp va mai fi? Tot ce știm este că Dumnezeu ne cheamă să-L căutăm din toată inima. Deci, să ne rugăm, să ne rugăm, să ne rugăm.

Înainte, pe geneunchi - numai așa putem merge.

Dwight Nelson este pastorul care va vorbi la NET '98.

Andy Nash este redactor adjunct al revistei Adventist Review.
Adventist Review, 2 aprilie 1998

Rămășița

Puține învățături din Scriptură sunt mai opuse gândirii religioase contemporane și astfel mai ușor de ridiculizat și de falsificat decât doctrina despre rămășiță, ideea că biserica noastră este o mișcare profetică din timpul sfârșitului.

Nu demult, m-am confruntat cu realitatea acestei probleme, când am primit o scrisoare de la pastorul unei biserici locale, care era convins că nu mai poate rămâne ca membru în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea. În scrisoare, el ridiculiza doctrina despre rămășiță ca pe una care „îi învață pe oameni că mântuirea poate fi primită doar în cadrul organizației sale și prin aderarea la doctrinele ei 'unice'”. Cuvintele lui demonstau din plin că învățătura biblică potrivit căreia Dumnezeu are un popor al rămășiței poate fi denaturată ușor. Probabil că unii membri bine intenționați au vorbit despre doctrina aceasta în modul în care a descris-o acest pastor. Dar orice adventist de ziua a șaptea care a studiat sincer solia aceasta știe că această descriere este falsă.

După cât cunosc eu, Biserica Adventistă nu a învățat niciodată că mântuirea se poate primi doar „în cadrul organizației sale”, sau că Dumnezeu nu Se folosește de alte biserici, sau că Dumnezeu nu are credincioși devotați, convertiți, în alte biserici în afară de biserica noastră. Noi n-am învățat niciodată că, pentru ca să fii mântuit, trebuie să fii adventist de ziua a șaptea. Totuși, în profeție se pune accentul pe o rămășiță de la sfârșitul timpului, un accent deliberat și ferm:

„Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos” (Apoc. 12,17).

Cuvântul „rămășiță” este folosit în Scriptură cu diferite sensuri, dar, ca biserică, noi nu l-am folosit niciodată în așa fel, încât să descrie o asociație în exclusivitate a celor mântuiți. Totuși, considerăm că rămășița este o mișcare cu o solie distinctă, care poate să-i pregătească pe oameni pentru evenimentele dramatice care vor preceda a doua venire a Domnului Hristos.

Ideea centrală în doctrina despre rămășiță este că ea are o solie unică pentru lume, axată în jurul soliilor celor trei îngeri din Apocalipsa 14. În această solie se cuprind: „Evanghelia veșnică” (vers. 6), chemarea cu privire la ceasul judecării (vers. 7), însoțite

Robert Folkenberg

de apelul de a ieși din Babilon (vers. 8) și de avertizarea cea mai teribilă

din întreaga Biblie: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei!” (vers. 9-11).

Armonia întregii Scripturi îi constrânge pe cei care iau în derădere învățătura biblică despre rămășiță să identifice o altă biserică sau organizație creștină care vestește acest „adevăr prezent” și care corespunde și celorlalte caracteristici ale rămășiței, prezentate în Biblie. Există o altă biserică sau organizație care îi învață pe oameni soliile celor trei îngeri? Câte biserici, în afară de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, vestesc o solie puternică și clară, care să-i ajute pe oameni să se pregătească pentru ceea ce profetul Daniel numește „o vreme de strâmtorare, cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta” (Dan. 12,1)?

În general, cele mai multe biserici care se ocupă de evenimentele din timpul sfârșitului pun aceste evenimente în legătură cu poporul Israel, nu cu subiectele de interes global, care vor captiva atenția oamenilor înainte de a doua venire, între care caracterul lui Dumnezeu, marele conflict dintre Domnul Hristos și Satana și justițea guvernării și a legii lui Dumnezeu. De fapt, câte biserici, în afară de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, vestesc legea lui Dumnezeu, ca să nu mai vorbim despre caracterul ei neschimbător? Nu multe.

Nu amintesc aceste lucruri ca să pun în discuție sinceritatea, credința sau mântuirea altor creștini. Spun acestea doar ca să afirm că noi, ca biserică, vestim adevăruri care caracterizează rămășița descrisă în Scriptură. Solia pe care o vestim definește biserica noastră ca fiind biserica rămășiței.

Indiferent de gândirea religioasă contemporană cu privire la acest subiect, adevărul rămâne acesta.

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Adventist Review, 6 august 1998

Lumea în care trăim

Ca una dintre cele mai mari nevoi, privind reușita spirituală, prezentate în Scripturi, pe lângă capacitatea de a vedea dincolo de această lume, se evidențiază și capacitatea de a vedea corect lumea în care trăim. Studiul de față urmărește dobândirea și dezvoltarea acestei capacități nu numai atât de necesare, dar și tot atât de mult dezbătute - de multe ori în contradictoriu -, în zilele noastre.

Spunem „lume“ - dar la ce ne gândim?

Sensurile expresiei biblice „lume“ pot fi enumerate, referindu-se la: 1. pământul, ca planetă (sau o parte a lui), 2. pământul - ca spațiu -, cu locuitorii lui cu tot, și viața caracteristică a acestora într-o perioadă dată, 3. eventual, doar un segment din locuitorii planetei (cum ar fi „lumea creștină“), 4. societatea, cu modul ei de gândire, cu interesele, idealurile, preferințele ei, 5. universul, 6. lumea noastră, în care intrăm prin naștere, 7. în diferite expresii, „lumea“ mai înseamnă: mult, mulțime, răspândire largă, ceva general, ceva ce te obligă, ceva de care neținând cont, cazi în inferioritate sau te simți neînțeleș de alții și dureros de compătimit, lepădat, - eventual - neconformându-te, riști să fii eliminat din ea.

În întregul univers se știe că lumea noastră este planeta pe care se află mormântul Domnului Hristos.

Cosmosul

Cuvântul *kosmos* - folosit în Noul Testament - la vechii greci însemna universul ca sistem, ca un tot unitar și armonios. Cuvântul în sine provine probabil din verbul *kosmeo*, care înseamnă: a așeza în ordine, a înzestra pe deplin, a preciza locul fiecărui ostaș din linia de atac. La Sofocle: a ornamenta (chiar în sens religios); la Platon înseamnă: ordonat, ceea ce îți procură liniște, sentimentul plăcut de a fi corespun-

Faluvegi Dezideriu

zător. Mai înseamnă și guvernare supremă, care urmărește culmile în atingerea frumosului, meritul de a fi lăudat, sărbătorit. Sau, cu sensul de înzestrare, a se îmbrăca chipeș în armura de luptă.

Iar acum, revenind de la *kosmeo* la *kosmos*, sensurile acestuia se pot cuprinde în: 1. ordine frumoasă, orânduire, mecanism perfect, 2. ceea ce se cuvine, ce este de dorit, demn de cinste, corect, înțelept. Poate însemna 3. disciplină, autoritate, structură de guvernare, ordine mondială sau universală sau orice, meritând laude, slavă, ceea ce este demn de crezare și vrednic de cinste.

Correspondentul latin al lui *kosmos* este *mundus*, „lumea“. Când se referă la creațiune, acest cuvânt înseamnă ceva curat, simplu, îngrijit, cu gust, cuviincios.

Desigur, cei care citesc aceste rânduri găsesc imediat aplicații și implicații legate de sensurile cuvântului *kosmos*, cu referire la admirabila operă a creațiunii. Cuvântul acesta redă tocmai ceea ce ne izbește ochii imediat, când privim cu băgare de seamă la cele făcute de Creator.

Sensurile teologice

Denumirea lumii ca fiind *kosmos* se referă, în general, la mediul (spațiul și împrejurările) în care omul își îndeplinește rolul stabilit de Dumnezeu. Acest spațiu cuprinde, în sensul acesta, atât cerul, cât și pământul (Ps. 24, 1; 33, 8; 98, 7; Is. 26, 9 etc).

Ceea ce trebuie scos în evidență în primul rând este faptul că un Dumnezeu atotînțelept, care Se pricepe în mod desăvârșit la ceea ce face, care este atotputernic, nelimitat în resurse și infinit de pretențios față de Sine în tot ce face, declară satisfăcut, în repetate rânduri, că

„toate au fost bune“. Atât realizarea ca atare, ca și rolul, forma, estetica, modul de aducere la existență corespund așteptărilor Sale.

În cartea lui Iov (cap. 38), Dumnezeu respinge orice provocare necuviincioasă venită din partea unora - infinit de limitați în toate privințele - dar care se încumetă să pună în discuție justetea și priceperea divină. Simțim aici, din tonul folosit pentru a le răspunde, că Dumnezeu nu este dator să dea socoteală pentru ceea ce face, întrucât că El Se află mai presus de toate cele create. Creatorul nu interzice cercetarea, dimpotrivă, nu numai că o încurajează, dar ne și poruncește să cercetăm universul Lui (Is. 40, 26), nu pentru a găsi neputriviri în ceea ce face Dumnezeu, ci pentru a ne pune, din când în când, mâna la gură, ca semn de uimire, rușine și respect (Iov 40, 4 și cap. 42). Ființa creată trebuie să știe că lumea a fost făcută bună. Mai mult, că, în mod individual, în planul Său, ne găsim într-un loc bun, frumos, înțelept rânduit.

Nu cred că vreun cunoscător al Scripturilor ar fi schimbat destinul lui cu soarta pământească a Domnului Hristos. Iar Fiul lui Dumnezeu, făcându-Se rob, sărac, neavând „nici frumusețe, nici strălucire ca să ne atragă privirile“ (Is. 53, 2), chiar și din „fundul mocirlei“, recunoaște că: „Tu îmi îndrepti sorțul... o frumoasă moșie mi-a fost dată... Eu binecuvântez pe Domnul!“ (Ps. 16, 5-7)

Avem nevoie de această convingere, că ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi și în noi este bun, din punctul Său de vedere. Chiar și faptul că Dumnezeu nu Se simte obligat să-Și dea socoteală îl înțelegem ca temelie a concepției monoteiste: El singur „Este“, guvernează, rânduieste, răspunde. Nici un fir de păr nu cade fără știrea Lui. El nu cere sfatul nimănui și nimeni nu poate zădărnici planul Său. Însă, în mod deosebit

azi, în primul rând trebuie să-L cunoaștem pe El, să știm cine este El, cum este El, cum poate proceda El. Ca apoi, să pornim spre cunoașterea celor făcute de El. Mai întâi, gândul Lui cu privire la mine, apoi ce anume face pentru mine. Eu am încredere că „moșia ce mi-a fost dată“ este bună, pentru că am încredere în Dătător.

O astfel de încredere înseamnă pace, iar pacea înseamnă fericire.

Mângâiere

Din nefericire, nici cosmosul nostru, mai ales *ecumenia* noastră (lumea - locuirea laolaltă a oamenilor) nu ne oferă acea liniștită și eternă frumusețe care se citește dincolo de hotarele lumii noastre. Spre mângâiere, nu vine în ajutor un alt cuvânt biblic, tot grecesc, referitor la lume, și anume *aion*, care înseamnă veac, o vreme anumită, vârstă, durată de o viață, perioadă, eră; - un timp care are început și, din fericire, are și sfârșit!

În paranteză fie spus, acest cuvânt stârnește controverse și amărăciuni teologilor care nu pot - pentru că nu vor nici în ruptul capului - să înțeleagă ce înseamnă *aion*: timp limitat, destinat pentru o lucrare definită. Îmi vine greu să înțeleg, de exemplu, de ce trebuie susținută de către unii cu atâta tărie ideea focului veșnic și pentru cine ar aduce mângâiere o asemenea veșnicie.

Mai mult, însă, ne mângâiem prin faptul că acest *aion* - lume - are un început și un sfârșit. Neliniștea, frământările, răul și urâtul vor avea sfârșit. *Aion*-ul acestora este limitat de dragostea divină. Nici rădăcină, nici o ramură cât o amintire nu va rămâne din el. Dincolo de acestea rămâne un Dumnezeu veșnic, neschimbător și, ca și cosmosul Lui, demn de admirat, de cântat și de sărbătorit.

Valea umbrei

Mângâierea este, deci, că lumea are un început și un sfârșit. Domnul Hristos vorbește despre slava Lui pe care o avea încă „înainte de a fi lumea“ - aici *kosmos* (Ioan 17,5), timpul dinaintea creațiunii. Căci prin El s-au făcut toate câte s-au făcut. Iar toate s-au făcut din iubire față de Domnul Hristos (v. 24). Lumea are

ca temelie dragostea Tatălui față de Fiul. Cât L-a iubit pe Fiul, atât iubește și lumea. Înțelegem aici în mod deosebit pe locuitorii pământului, deși El are grijă de toate cele create.

Este bine să observăm că expresiile *kosmos* și *aion* au sens paralel în Noul Testament, sunt folosite interschimbabil, fără să putem explica de se spune odată *kosmos* și altădată *aion* pentru aceeași *lume*. Am putea reține însă următoarele: Dumnezeu nu a renunțat la *kosmos*-ul Lui. Inițial a prevăzut veșnicie pentru cele create. Însă păcatul ivit L-a determinat să hotărăască un timp pentru eliminarea înțeleaptă a păcatului.

Pentru lumile neafectate de păcat, denumirea *kosmos* satisface exigențele definirii. Din cauza păcatului și a istoriei legate de acesta, atât pentru El Însuși (înțelegând: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt), cât și pentru îngeri și pentru planeta noastră, Dumnezeu a intercalat un *aion*, un veac care se suprapune veșniciei ordinii și frumuseții cuprinse în denumirea de *kosmos*. De la începutul păcatului și până când doar se va vorbi de el, avem în față două fețe ale timpului: veșnicia și timpul de har, de dezbatere a tot ce este legat de păcat. Matei 13,24-30.36-43 ilustrează această întindere de timp, care, după consumarea ei, va ceda locul „veacului celălalt“. Ea este numită:

Veacul acesta

Astfel citim despre: răsplată primită „în veacul acesta“ (Marcu 10,30), „chipul veacului acestuia“ (Rom. 12,2), „frunțașii veacului acestuia“ (1 Cor. 2,8), „dumnezeul veacului acestuia“ (2 Cor. 4,4), „acest veac rău“ (Gal. 1,4), „mersul“ timpului în care lucrează duhurile văzduhului (Efes. 2,2), „dragoste pentru lumea de acum“ (2 Tim. 4,10) și îndemnul „să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie“ (Tit 2,12).

Citind aceste versete în întregime, se observă contrastul caracteristic dintre două lumi: cea „de sus“, neschimbată, și cealaltă - a noastră - cea „de jos“ - care se va sfârși la *sunteleia*, adică în momentul impactului, la punctul final al acestui *aion*

și punctul de începere al celui alt veac, încă viitor. Deci, ori de câte ori auzim de *veacul acesta* și de *veacul viitor*, să știm că timpul acestui veac se scurtează continuu, iar pacea și fericirea se apropie cu viteza „timpului“ dorului divin. Să avem încredere. Nu avem nici în prezent și nici în față un haos, ci un *aion*, despre care știe și cel rău.

Marele conflict

Această lume supusă vremii înseamnă un spațiu străin de universul curat al lui Dumnezeu. Lucrul acesta îl știe cel mai bine Acela care cunoaște atât veșnicia lui Dumnezeu, cât și vremelnicia acestei lumi, căldura căminului Său adevărat, unde a fost acasă, și vitregiile pustiului, unde Se afla ca străin și prigunit. În rugăciunea Sa (Ioan 17), rostită înaintea marii bătălii, El vorbește convingător despre distincția dintre cele două lumi: „Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut“. Iar despre ucenici, El spune că „au cunoscut că Tu M-ai trimis“ (vers. 25). „Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume“ (vers. 11). „Eu am venit în lumea aceasta“ (Ioan 9,39). Nu Te rog să-î iei din lume, (17,15). „Lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume“ (vers. 14).

Cele două lumi descrise mai sus se găsesc într-un conflict. Lumea are un „stăpânitor“ (Ioan 12,31). Apostolul Pavel îl numește pe acesta „dumnezeul veacului acestuia“ (2 Cor. 4,4). Să remarcăm că, în Noul Testament, deși Dumnezeu este Creatorul și Stăpânul lumii, nu este numit Dumnezeu lumii acesteia. Pentru a exprima ideea aceasta, în Noul Testament întâlnim expresiile: „Împăratul veșnicilor“ (1 Tim. 1,17), „Doamne al cerului și al pământului“ (Mat. 11,25) repetând moduri de exprimare din Vechiul Testament. În Apocalipsa 11,15, citim: „Împărățiile lumii au trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor!“

Din limbajul folosit reiese că lumea stăpânită de dumnezeul ei reprezintă o putere ridicată împotriva lui Dumnezeu. Lumea urăște pe Dumnezeu și pe cei ai Lui. Stăpânitorul lumii L-a ispitit și pe Fiul. „I-a arătat
(Continuare în pagina 17)

Conferință asupra Bibliei la Ierusalim

Teologi și oameni de știință adventiști examinează învățături biblice fundamentale

Prima Conferință Internațională de la Ierusalim asupra Bibliei, desfășurată între 8 și 14 iunie a.c., la care au participat peste 230 de persoane din 40 de țări, a reunit mulți pastori, teologi și specialiști în diferite profesii. [Din țara noastră au participat un număr de șase persoane.] Conferința Generală, Institutul de Cercetări Biblice (ICB), Societatea Teologică Adventistă și Institutul de Arheologie de la Universitatea Andrews au participat la finanțarea programului, care a combinat teologia cu vizitarea diferitelor locuri, fapt care, după părerea celor mai mulți, a ajutat foarte mult la înțelegerea învățăturilor biblice fundamentale.

Demonstrarea adevărului

Primarul Ierusalimului, Ehud Olmert, a deschis conferința și i-a salutat pe delegați, care au venit în oraș „cu o ocazie cu totul deosebită”, aniversarea a 3.000 de ani de când David a proclamat Ierusalimul drept capitală a regatului Israel. „Atât dv., adventiștii, cât și noi credem că David a trăit aici”, a adăugat Olmert, precizând că unii l-au considerat pe David drept un personaj mitic, dintr-o legendă antică.

Demonstrarea adevărului din raportul biblic a devenit tema conferinței. Un mare număr de vorbitori au susținut peste 90 de expuneri despre subiecte de la dilemele morale până la cosmogonie, prezentând structuri chismatice și învățături biblice practice.

Între sesiunile plenare, Randall Younker, directorul Institutului de Arheologie, a dat exemple în care arheologia ar putea fi folosită pentru confirmarea istoricității Bibliei. George Reid, directorul Institutului de Cercetări Biblice de la Conferința Generală, a arătat cum, în cazul șerbării Sabatului, s-a renunțat la principiul biblic pentru că era mai convenabilă șerbarea duminicii, „un exemplu clasic de capitulare în fața

Jonathan Gallagher

presiunii din partea societății”.

Angel Rodríguez, director asociat al ICB, a spus că „Scriptura se ocupă mai mult de ceea ce a fost realizat prin ispășire decât de modul realizării”.

Aspectele practice ale credinței au fost subliniate prin solii devoționale. Amintindu-le participanților de scopul mântuirii, redactorul studiilor Școlii de Sabat pentru adulți, Philip Samaan, a vorbit despre lucrarea lui Dumnezeu pentru noi prin Domnul Hristos. „Domnul Isus ne primește, apăsăți de vinovăția păcatului, până când ne va duce în slavă. Suntem obiectul lucrării Sale și El nu ne va abandona, până când planul Său nu va fi adus la îndeplinire pe deplin”.

Pe un ton sigur, președintele Diviziunii America de Nord, Alfred McClure, a afirmat: „Este posibil să ne preocupăm atât de mult de veștile rele, încât să fim orbi față de vestea bună. Nu trebuie să-L uităm niciodată pe Domnul Isus. Trebuie să căutăm prezența lui Dumnezeu, nu darurile Sale”.

Pe unde a umblat Domnul Isus

Aceste teme fundamentale au fost completate prin vizitele în Ierusalim și în împrejurimi, unde participanții au văzut personal așezarea cetății vechi, locurile pe care le-au văzut și drumurile pe care au umblat Domnul Isus și ucenicii și unele dintre cele mai impresionante vestigii istorice. De exemplu, tunelul de apă al lui Ezechia, săpat în stâncă, pentru a asigura cetății o sursă de apă sigură și protejată pe timp de asediu.

Un martor spunea că imaginea profesorilor erudiți care intraseră în apa până la brâu, retrăind istoria, a confir-

mat devotamentul savanților bisericii de a sonda adâncurile ca să descopere adevărul.

Unul dintre participanții la conferință fusese la Ierusalim în anul 1964 și experiența lui este plină de învățăminte. Graham Mitchell, un adventist din Lismore, Australia, s-a hotărât să participe la Concursul Biblic Internațional, finanțat de guvernul israelian. După ce a câștigat etapa locală și pe cea națională, Mitchell a devenit reprezentantul Australiei și a fost trimis cu avionul în Israel. A obținut punctajul maxim în prima etapă la Ierusalim și a ajuns în finală.

În finală, Mitchell a obținut un punctaj egal cu cel al unui student la școala rabinică locală. El a răspuns la ultima întrebare, pusă de președintele Israelului, și astfel a câștigat, ajungând imediat cunoscut în tot Israelul.

Care a fost secretul succesului său? El citea Biblia în fiecare dimineață și în fiecare seară și se pregătea cu regularitate pentru predici și pentru studiile Școlii de Sabat. Dar Mitchell spune că nu acestea sunt partea cea mai importantă. „Fiecare trebuie să aibă relația sa personală cu Cuvântul”, a spus el în fața par-

Participanții la conferință servesc Cina Domnului aproape de mormântul din grădina.

ticipanților la conferință. El a mai adăugat că s-au schimbat multe de la prima sa vizită la Ierusalim, când „erau doar câțiva vizitatori - nu autocare întregi, ca acum!”

Serviciul divin din Sabat, care s-a desfășurat în liniștea din vecinătatea mormântului din grădină, a fost, pentru mulți, punctul culminant al întregii săptămâni. Prin serviciul emoționant al Cinei Domnului și prin cuvintele inspiratoare ale lui Walter Pearson, vorbitor și director al postului de televiziune *Breath of Life* (Suflarea de viață), evenimentele de la Calvar și importanța lor au lăsat o puternică impresie. Fratele Pearson a evidențiat asemănări între șarpele de aramă, din Numeri, și cruce, care, a spus el, „nu doar că atrage omenirea, dar susține lumile necăzute, prin descoperirea iubirii lui Dumnezeu”. El a subliniat, de asemenea, deosebiri și pericolele pe care le prezintă chipul șarpelui.

„Trebuie să fim atenți să nu ajungem ca israeliții, care, în cele din urmă, au transformat mijlocul de vindecare într-un idol și i s-au închinat”, a spus el. „Noi nu ne închinăm unui simbol; ne închinăm unui Mântuitor înviat. Șarpele nu avea putere în sine. Isus este și are toată puterea în Sine! Vă implor,

Lumea în care trăim/Urmare din pagina 15
toate împărățiile lumii” (Mat. 4,8). Aici nu citim *kosmos*, ci *ecumene* - lume, pământ locuit.

Această *ecumene* - lumea în sensul acesta - nu este identică aici cu întreaga „lume” a lui Dumnezeu. Din acest motiv, Hristos a trebuit să vină în această lume (vezi Ioan 1,9). În Ioan 17,11, El vine la Tatăl din această lume.

Arile se restrâng

El S-a întors la Tatăl, dar aici au rămas ucenicii Lui. Ei sunt trimiși în lume cu asigurarea că Isus va fi cu ei *heos tes sunteleias tou aionos* - „până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,20). Este nevoie de aceasta, pentru că ei sunt trimiși „ca... niște oi

Arheologul Randall Younker explică semnificația ruinelor de la Meghido, cu ocazia unei vizite dinaintea conferinței.

chiar aici, la mormântul din grădină, nu lăsați niciodată ca simbolul să ia locul Mântuitorului.”

La ultima întâlnire din cadrul conferinței, întâlnire care s-a ținut la Biserica Camerei de sus, Dwight Nelson, evanghelistul care va predica în cadrul programului NET '98, a rostit o predică profundă, despre nevoile fundamentale ale acestei lumi. „La ce ajută toate publicațiile noastre teologice, prin care comunicăm între noi, când lumea are nevoie să audă cuvintele Domnului Isus?” a întrebat el, pledând pentru ca toată teologia să fie aplicabilă.

În acea cameră de sus, probabil

locul în care ucenicii au fost transformați din oameni lași și fricoși în apărători victorioși ai adevărului, Nelson, într-o „finală” potrivită pentru Conferința asupra Bibliei, privea cu nerăbdare spre ziua în care „Duhul Sfânt Se va revărsa ca să ne facă în stare să-L mărturisim curajos pe Domnul Isus”. Iar dacă eul va căuta să ne împiedice, el i-a încurajat pe toți să se roage: „Doamnă, fă-mă invizibil”.

Jonathan Gallagher este director asociat al Departamentului de Comunicații al Conferinței Generale.

Adventist Review, 13 august 1998

în mijlocul lupilor” (Mat. 10,16). „Lumea” se restrânge aici, ca sens, la acea parte a lumii locuite, care se împotrivesc Evangheliei; lumea reprezintă acum partea vrăjmașă a lui Dumnezeu. Este necesară armonizarea a două idei: „Dumnezeu ... a iubit lumea” (Ioan 3,16) și „Nu iubiți lumea... Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el” (1 Ioan 2,15). „Cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4,4). Cel care a armonizat aceste versete, este Însuși Domnul Isus: S-a dat pe Sine pentru lume, din dragoste, dar a putut declara: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14,30). Concluzia se exprimă prin cuvintele lui Iacov, care L-a cunoscut de aproape pe Isus: „Re-

ligiunea curată și neîntinată... este ... să ne păzim neîntinați de lume” (Iacov 1,27).

Alternarea surprinzătoare a expresiilor folosite pentru „lume” - *kosmos, aion, ecumene* - ne ferește, totuși, de cultivarea unor sentimente unilaterale, extremiste, de izolare rigidă, cum ar fi: lipsa de dragoste pentru păcătoși, înfumurarea pe baza unei neprihăniri proprii închipuite, lepădarea falsă a lumii, în sensul că nu mai merită să lucrăm pentru ea, sau, dimpotrivă, prietenia cu lumea, dragostea față de lume și de lucrurile care sunt în lume. Până unde a intrat Isus în lume, putem intra și noi. Suntem chiar trimiși.

Faluvegi Dezideriu predă la Institutul Teologic Adventist.

Dintr-o dată, duminica

Enciclica papei despre Ziua Domnului aduce controversa cu privire la Sabat în centrul atenției.

O dată cu promulgarea enciclicei papale *Dies Domini*, problema serbării duminicii a devenit dintr-o dată știrea cea mai importantă în lumea întreagă. Adventiștii trebuie să se trezească și să-i dea atenție.

Scrisoarea apostolică a papei este cea mai recentă și, desigur, cea mai importantă într-o serie de evenimente rapide în discuțiile referitoare la Sabat-duminică. Deja, în ultimii câțiva ani, au apărut mai multe lucrări care atacă Sabatul, iar Internetul a devenit un forum pentru discuții aprinse. Noi, adventiștii de ziua a șaptea, credem de mult că, exact înaintea revenirii Domnului Isus, Sabatul va fi un subiect controversat pe plan național și internațional. Credem că brațul statului va fi folosit pentru aplicarea legilor care susțin serbarea duminicii. Evenimentele din ultimii câțiva ani ne cheamă să ne punem întrebarea: Nu cumva suntem chiar pe pragul ultimelor zile?

Ioan Paul II și-a dat scrisoarea apostolică 31 mai, dar ea a putut fi obținută în limba engleză doar la începutul lui iulie. Enciclica are 87 de secțiuni numerotate, împărțite în cinci capitole: „*Dies Domini*” (Ziua Domnului), „*Dies Christi*” (Ziua lui Hristos), „*Dies Ecclesiae*” (Ziua bisericii), „*Dies homini*” (Ziua omului) și „*Dies Dierum*” (Ziua zilelor), la care se adaugă introducerea, concluziile și indexul. Textul este presărat cu multe citate și referințe biblice, iar 131 de note completează scrisoarea cu referințe din tradiția catolică.

Enciclica cuprinde mult mai mult decât sugerează titlul, *Despre sfințirea Zilei Domnului*. Papa este preocupat de faptul că doar puțini catolici participă la serviciul liturghiei, dar el folosește scrisoarea și ca pe

William Johnsson

un mijloc de a-și prezenta argumentele pentru păzirea duminicii, în locul Sabatului. Argumentația sa cuprinde aceste domenii: istorie, teologie, sociologie și legislație.

Istorie: Adventiștii de ziua a Șaptea nu vor avea aproape nimic de obiectat față de expunerea lui Ioan Paul II cu privire la schimbarea de la Sabat la duminică. El arată că schimbarea s-a făcut treptat, unii creștini continuând să serbeze Sabatul, iar alții serbând ambele zile, la câteva secole după Domnul Hristos (§ 23). El nu încercă să specifice vreun cuvânt din partea Domnului sau a apostolilor, prin care creștinilor li se poruncește să schimbe ziua de odihnă. În continuare, el recunoaște că „intuiția pastorală înțeleaptă a sugerat ca biserica să încreștineze ideea de duminică drept 'ziua soarelui', care era numele roman al acestei zile și care se păstrează în unele limbi moderne” (§ 27).

În general, reconstituirea istoriei de către papa se armonizează cu cercetările făcute de profesorul adventist Samuele Bacchiocchi. Adventiștii ar data începutul schimbării zilei de închinare mai târziu decât în reconstituirea papei și, totodată, ar atrage atenția asupra factorului iudaic - dispariția treptată a aripilor iudaice a creștinismului în prima biserică, precum și dorința creștinilor de a se disocia de iudaism.

Teologie: Există un amestec interesant în enciclica papei: ideile spirituale adânci alternează cu inconsecvențe în logica teologică. Se revine continuu la textul biblic, dar acest text în sine nu spune nimic în sprijinul celui mai important element - schimbarea zilei de odihnă.

Dies Domini vorbește despre Sabat în termeni foarte favorabili,

deși duminicii i se dă un loc și mai înalt. Papa trasează originea serbării Sabatului ca și în Biblie - mai întâi la creațiune, apoi în lucrarea de mântuire. El face distincție între porunca Sabatului și legile ceremoniale pe care Dumnezeu le-a dat lui Israel: „Iată de ce, spre desosebire de multe alte porunci, ea [porunca Sabatului] nu face parte dintre prevederile de natură strict cultică, ci din Decalog, cele 'zece cuvinte' care reprezintă chiar stâlpii vieții morale înscrise în inima omului. Prin încadrarea acestei porunci în sistemul etic fundamental, Israel și apoi biserica declară că o consideră nu doar una dintre regulile care guvernează viața religioasă a societății, ci o expresie definitorie și nepieritoare a relației noastre cu Dumnezeu, anunțată și explicată prin revelație biblică” (§ 13).

Dacă adventiștii pot spune „Amin!” la aceste cuvinte, următorul paragraf îi va pune în încurcătură: „În primul rând, deci, duminica este ziua de odihnă pentru că este ziua 'binecuvântată' de Dumnezeu și 'sfințită' de El, separată de toate celelalte zile, ca să fie 'ziua Domnului'” (§ 14). În Biblie, doar o singură zi a fost binecuvântată și sfințită de Dumnezeu, iar aceasta este Sabatul, nu duminica! (Gen. 2,2,3).

Acest derapaj de la Sabat la duminică este caracteristic pentru întreaga enciclică. În zadar se caută dovezi biblice care să justifice trecerea poruncii și a binecuvântărilor de la Sabat la duminică. Motivul este evident: dovezile biblice, care sunt de importanță vitală, nu există.

Ioan Paul II face referire la diferite pasaje din Scriptură, care se referă la duminică. Cele mai multe dintre ele ne spun doar că Domnul Isus a înviat din morți în această zi - un eveniment formidabil, dar care, potrivit

Bibliei, nu sfințește duminica. De fapt, câteva versete biblice chiar înfirmă argumentul papei: două dintre ele se referă la arătări ale Domnului Isus, după învierea Sa, duminică seara (Luca 24,28-36; Ioan 20,19), perioadă care, potrivit metodei biblice de măsurare a timpului (Gen. 1,5.8.13.19.23.31; Lev. 23,32), făcea parte deja din a doua zi a săptămânii. În alt loc, Ioan Paul II admite că timpul în care se desfășoară slujba de liturghie de sâmbătă seară aparține duminicii (§ 49). De aceea, el trebuie să fie consecvent.

Nu doar că Noul Testament nu spune nimic în favoarea serbării duminicii, dar scriitorii săi presupun tot timpul sfințenia continuă a Sabatului. Privind înainte spre distrugerea Ierusalimului, care urma să aibă loc cam la 40 de ani după moartea Sa, Domnul Isus i-a îndemnat pe ucenicii Lui să se roage ca fuga lor să nu fie în Sabat (Mat. 24,20). Pavel se închina cu regularitate în Sabat (Fapte 13,14 etc.). Cartea Faptelor nu conține nici o aluzie la o controversă privind Sabatul sau duminica. Iar ca încoronare a apelului de a-L primi pe Domnul Hristos, mântuirea noastră prin El este numită *sabbatismos*, „odihnă ca cea de Sabat” (Evr. 4,9.10).

Noi, adventiștii de ziua a șaptea, serbăm cu bucurie această zi care simbolizează odihna noastră în Domnul Hristos. Pentru noi, ziua aceasta pe care Domnul Isus a creat-o, a binecuvântat-o și a sfințit-o, ziua aceasta pe care a serbat-o El Însuși în timpul în care Și-a întins cortul printre noi, ziua aceasta în care El S-a odihnit în mormânt - ziua aceasta, Sabatul, este ziua Lui. Aceasta este, într-adevăr, „ziua Domnului” (Apoc. 1,10). Cu bucurie ascultăm de porunca Scripturii de a sfinți ziua aceasta, dar, mai întâi și mai presus de toate, o serbăm în onoarea Domnului și Mântuitorului nostru.

Astfel, ajungem exact la discuția de la care a pornit Reformațiunea - *Sola Scriptura* în contrast cu Scriptura plus tradiția. Papa citează Scriptura, dar, în cele din urmă, trebuie să apeleze la tradiție ca sprijin pentru serbarea duminicii. Noi rămânem doar la Scriptură și de aceea suntem adventiști de ziua a șaptea.

Voi aminti, pe scurt, alte câteva subiecte teologice de interes. *Dies Domini* abundă în referiri la Euharistie (serviciul Cinei Domnului în Biserica Catolică) și la Mariolatrică (închinarea la Fecioara Maria). În acestea constă esența doctrinei catolice, iar acei evanghelici care caută o apropiere teologică de Vatican trebuie să se confrunte cu această realitate. În al doilea rând, enciclica papei susține clar a doua venire a Domnului Isus și spune că slujba liturghiei îndreaptă atenția spre ea. În fine, chemarea la serbarea duminicii este pusă în legătură cu începutul celui de-al treilea mileniu, ceea ce Ioan Paul II numește de câteva ori „Jubileul”.

Sociologie: *Dies Domini* cuprinde mai mult decât o argumentare teologică. Aici se afirmă că, în ritmul

Există un amestec interesant în enciclica papei: ideile spirituale adânci alternează cu inconsecevențe în logica teologică.

săptămânii, există „o semnificație și o importanță care trec dincolo de punctul de vedere caracteristic creștinismului” (§ 65) și că necesitatea unei zile de odihnă este ceva înscris chiar în ordinea Creațiunii.

Astfel, enciclica prezintă acest raționament: „Atunci când, de-a lungul secolelor, a dat legi cu privire la odihna în ziua duminicii, biserica avea în minte, mai presus de orice, munca slugilor și a muncitorilor, desigur, nu pentru că această muncă ar fi cătuși de puțin inferioară, în comparație cu cerințele spirituale ale serbării duminicii, ci mai degrabă pentru că erau necesare mai multe reguli pentru a reduce povara ei și astfel fiecare să aibă posibilitatea să sfințească Ziua Domnului. În această privință, înaintașul meu, papa

Leo XIII, în Enciclica sa, *Rerum Novarum*, a spus că odihna de duminică este dreptul celui care muncește și pe care statul trebuie să-l garanteze” (§ 66).

Legislație: Ioan Paul II îi cheamă pe episcopii și pe preoții Bisericii Catolice „să lucreze neobosit cu credincioșii ca să se asigure că valoarea acestei zile sfinte este înțeleasă și trăită din ce în ce mai bine” (§ 87). Dar ce atrage după sine acest „să se asigure”?

În câteva locuri, se pare că această presupune legi civile. Papa vorbește aprobator despre legea civilă a Imperiului Roman, care le-a dat creștinilor libertatea să serbeze duminica (§ 64), precum și despre legile ecleziastice, date de biserică, prin care oamenii erau scutiți de obligația de a munci în zilele de duminică (§ 66). El vorbește despre „obligația de a se asigura” că fiecare om are o zi de odihnă în timpul nostru, probabil duminica (§ 66), și declară: „De aceea, creștinii se vor strădui în mod normal ca, și în condițiile caracteristice din timpul nostru, să se asigure că legile civile respectă datoria lor de a sfinți duminica” (§ 67).

Limbajul acesta are accente care nu prevestesc nimic bun. Legile care garantează libertatea de a practica religia sunt bune; legile care, în numele promovării practicării religiei, restrâng libertatea altora sunt rele. La nivel individual sau colectiv, constrângerea, în domeniul religiei, este o eroare și se opune libertății biblice.

În unele țări, se dă o mare importanță apelului papei de a „redescoperi duminica” (§ 7). Timpul va spune dacă, în cele din urmă, acest apel va cădea în urechi surde sau dacă va duce la unirea forțelor în favoarea duminicii. Pentru noi, ca adventiști, sfatul ar fi să nu privim cu ușurătate chemarea papei Ioan Paul II: el este papa a cărui intervenție a ajutat la căderea comunismului.

Dar desigur că, asupra importanței acestei scrisori a papei, va trebui să revenim.

William Johnsson este redactorul revistei Adventist Review, publicată de Conferința Generală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Adventist Review, 27 august 1998

„Dumnezeu m-a trimis aici!”

Totul a început vara trecută, când frățietatea română din Statele Unite, reunită la Colorado Springs, a decis ca organizarea următoarei întâlniri să revină comunității române din Loma Linda.

Împreună cu colegul meu, Nicu Butoi, am început să discutăm și să facem planuri, să vășăm și să ne îngrijorăm. Cu ocazia adunării electivă din septembrie 1997, biserica locală a ales un comitet special de organizare a acestei întâlniri, șapte oameni care și-au făcut cu prisosință datoria: Mihai Manea, Samuel Szabó, Adrian Gheorghiuță, Gabriela și Ion Rădoiaș plus echipa pastorală. A urmat alegerea locului și a perioadei, redactarea unei invitații însoțite de un bogat material informativ și o consistentă corespondență cu grupuri, familii, persoane de pe întreg teritoriul Americii, Canadei, Australiei, Europei.

De obicei, dura un week-end. Acum, însă, pentru prima dată în îndelungata ei tradiție, în mod cu totul experimental, Întâlnirea Diasporei Adventiste Românești din America s-a desfășurat pe parcursul unei întregi săptămâni. Devoționalele matinale și vesperele inspirate din biografia lui Iosif - unul dintre clasicii emigranți ai Bibliei - au fost deosebit de apreciate. Titluri ca: „Ce înseamnă visul acesta?”, „Caut pe frații mei”, „Haina muiată în sânge”, „Cum aș putea...?”, „Adu-ți aminte și de mine...!”, „Nu eu! Dumnezeu!”, „Ni se cere socoteală pentru sângele lui”, „Toate acestea pe mine mă lovesc!”, „Cum mă voi putea sui la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine?”, „Mai trăiește tatăl meu?”, „Cine sunt aceștia?”, având orientare preponderent misionară și adventă, au constituit suportul discuțiilor, meditației și rugăciunii zilnice. Seminarul de familie și drumetii pe cărări de munte în răcoarea pădurilor de cedru, competiții sportive, o seară românească (marți), una de experiențe (miercuri) și una recreativă (joi) au împlinit armonios și holistic așteptările participanților. Fiecare dintre pastorii prezenți: Aristide Doroftei, Nicușor Ghițescu, Ionel Stelian, Peicu Virgil, Octavian Cureteu, Otinel Iancu, Petre Danci, Titus Cazan, Pavel Burlacu, Grigore Leordean, Osz Ernő, Daniel Amarghioalei, Dănel Ciobanu și-a găsit bucuria în slujirea Cuvântului. Alți câțiva pastori, ca: Ieremia Florea, Gheorghe Indricău, Ioan Orban, Eduard Constantinescu, Iacob Treitli, Leon Roman, Gabriel Golea, Paul Boeru, Ștefan Radu, care ar fi dorit să participe cu noi, dar nu au reușit, ne-au transmis călduroase mesaje de salut și de solidaritate spirituală.

E Sabat. Cei aproximativ cinci sute de participanți tresaltă de o veselie sacră, pe măsură ce se fac prezentările. Se ridică, pe rând, români din Ungaria, Austria, Spania, Israel, Canada, Statele Unite și... România. Închinarea continuă „ca în toate bisericile sfinților”: cântare, rugăciune, colectă, cor, predică. Școala de Sabat se desfășoară pe trei secțiuni: copii, tineret și adulți. Un clip video cu vești misionare prezintă acțiunea unui grup din diaspora: „O Biblie pentru fiecare familie din satul meu natal”. Solia centrală a întâlnirii: „Dumnezeu m-a trimis aici!” (Gen. 45,5-8), transmisă prin pastorul Adrian Bocăneanu, președin-

tele Uniunii Române, invitat special al diasporei, sensibilizează vizibil, răspunzând la cele mai tainice nevoi ale căutătorului unui autentic „acasă”.

Programul de după-amiază împletește rapoarte misionare (Radio Vocea Speranței, Cernica, Romanian Ministries International) cu închinarea prin muzică și poezie. Soliști vocali (Petruța Achiriloaie, Lucian Onița) și instrumentali (Alexander Butoy, Monica Petre, Roxana și Monica Pavel), corul mare și formația de suflători din Loma Linda, o formație bărbătească ad-hoc și două grupuri mixte (Loma Linda și Portland), creează împreună o atmosferă de Eden românesc. Prin înțelegere prealabilă, corul cântă doar muzică adventă de compozitori români contemporani: Horst Gehann, Ștefan Taiti, Aurel Zgonea, Mircea Diaconescu, Cristian Ciucă, Lucian Cristescu, Valeriu Burciu, Gabriel Uță, Romulus Chelbegean, Gabriel Dumitrescu.

După apusul soarelui, părtașia devine parcă și mai frățescă, în jurul unui foc de tabără, unde se împart cu generozitate felii de pepene verde și știuleți de porumb copt în jarul fierbinte. Între timp, pe terenurile de sport, atât băieți, cât și fetele, mult mai mulți decât păreau când îi priveai de la amvon, au încins câteva meciuri amicale de volei, fotbal și tenis de câmp în nocturnă. Pe măsură ce luna se ridică de după culmile împădurite și oboseala biruie pleoapele, târziu după miezul nopții, încet, încet, freamătul se stingea și focul rămâne singur...

Închiderea festivă de duminică dimineață include devoționalul „Dumnezeu vă va duce în țara promisă!”, repetarea imnului special dedicat întâlnirii („El a promis” - muzica de Gabriel Uță, versuri de Benone Burtescu), învățarea câtorva cântări din noua colecție de imnuri (o colaborare fructuoasă a diasporei cu țara), vești bune despre NET '98 și decernarea unor diplome tuturor trudititorilor întru reușita acestei „guri de rai, pe-un picior de plai”.

Micul sondaj de opinie, completat de participanți înainte de fotografia de rămas bun, menționează, la rubrica „Ce mi-a plăcut mai mult?”, „atmosfera caldă, frățescă, spirituală”, „prezența atâtor pastori și spiritul de colaborare dintre ei, care ne-a molipsit și pe noi”, iar la rubrica „Ce mi-a plăcut cel mai puțin?”, „coada de la cantină, sâmbătă la prânz”.

Conform votului scris al majorității, Întâlnirea Diasporei Adventiste Românești din vara viitoare va fi organizată de colegul nostru, pastorul Octavian Cureteu, gazda fiind grupul românesc din Portland, Oregon. Până atunci, spiritul visătorului, încercatului și biruitorului Iosif să însoțească pe oricare dintre creștinii care, deși, poate, nu și-au părăsit niciodată satul natal, au simțământul că sunt străini și călători, dar și pe cei care, deși nu se mai pot simți nicăieri acasă, au convingerea fermă că: „Dumnezeu m-a trimis aici!”

Romulus Ghelbegean, pastorul comunității române din Loma Linda, California, S.U.A.

Subscripția pentru construcția de la Cernica - raport parțial

In primăvara acestui an, în comunitățile din țara noastră, s-a lansat un apel pentru înscrieri cu fonduri necesare încheierii lucrărilor la Institutul Teologic Adventist de la Cernica. Până la 20 septembrie, în cadrul acestei subscripții, au ajuns în contul Institutului 974 mii lei. Împreună cu sumele rezultate din contribuția regulată a conferințelor, acești bani au permis încheierea rețelei de drumuri interioare, amenajarea spațiilor verzi și finisarea exterioră a clădirii centrale a Institutului.

Se poate aprecia că în jur de o treime dintre comunități au atins deja obiectivul

sugerat o dată cu lansarea acestei colecte. Conducerea Institutului Teologic și a Uniunii adresează mulțumiri deosebite tuturor celor care au contribuit potrivit posibilităților lor, adesea dăruind chiar cu sacrificiu. Deoarece, în prezent, datorită fondurilor insuficiente, lucrările de finisare a capelei Institutului au fost întrerupte, toți cei care doresc să își împlinescă angajamentul asumat în primăvară sau să facă o donație suplimentară sunt încurajați să o facă cât mai curând posibil. Donația se poate depune în oricare Sabat la comunitate, cu mențiunea „Dar pentru construcția Institutului Teologic“.

DIN NOU REBECA

Intre 28 și 30 august a.c., Institutul Teologic Adventist, de la Cernica, a găzduit a doua întâlnire din acest an a colaboratorilor REBECA. Au participat 100 de tineri adventiști veniți din toată țara, care s-au bucurat de o părtășie deosebită și au desfășurat acțiuni specifice întâlnirilor noastre. De această dată, am avut ca invitați în mijlocul nostru pe frații Valeriu Petrescu, Petre Anghel cu soția, Cornel Rusu și Gili Bărbulescu, psiholog. Următoarea noastră întâlnire cu tinerii înscriși în agenție va fi, probabil, peste patru luni, în același loc primitor.

Noi nu promitem căsătorii; promitem, însă, ocazii menite să favorizeze cunoașterea reciprocă a tinerilor ne-căsătoriți, membri ai bisericii, având între 20 și 40 de ani.

Cei interesați de proiectul nostru pot solicita formulare pentru înscriere, pe adresa: Agenția Matrimonială REBECA, Of. Poștal 1, Căsuța Poștală 37, Craiova 1100.

Gabriela și Nicu Tutunaru, Craiova

José Figols (1934-1998) a încetat din viață. Diviziunea Euro-Africa a bisericii noastre a primit o lovitură serioasă prin moartea prematură a lui José Figols, director pentru tineret, la data de 4 august 1998.

Fratele Figols și-a început activitatea ca pastor stagiar în Spania, în perioada 1961-1962, iar în aprilie 1963 a intrat în serviciul Conferinței Elveția Romandă, unde a fost hirotonit ca pastor pe 17 mai 1969. Chiar de la sosirea sa la Geneva, José Figols și-a îndreptat atenția spre tinerii bisericii. De atunci, nu i-a mai părăsit niciodată. Din aprilie 1963 până în septembrie 1978, a condus departamentul tineret al acestei conferințe. Apoi, din octombrie 1978 până în octombrie 1995, a condus același departament în cadrul Uniunii Franco-Belgiene. De la sfârșitul lui 1995, a îndeplinit această răspundere la Diviziunea Euro-Africa, la Berna... până la moarte.

Pentru credința sa contagioasă, pentru angajamentul său entuziast, credem că viața sa în Domnul Hristos nu a fost zadarnică. Amintirea sa va rămâne neștearsă în inimile noastre, până în ziua marii întâlniri în care el a crezut până la capăt.

La ceremonia de înmormântare, desfășurată luni, 10 august, la Geneva, într-o atmosferă de o mare demnitate și de o vibrantă emoție, au participat mulți dintre cei cu care a colaborat de-a lungul anilor: John Graz, Ulrich Frikart, André Tejel, Jimmy Trujillo și Carlos Puyol.

Reuniunea internațională „Popoare și religii“ de la București. Între 30 august și 1 septembrie, s-a organizat la București a 12-a Conferință Internațională „Popoare și re-

ligii“, sub patronajul unei asociații laice catolice, Comunitatea San Egidio, al președinției României și al Patriarhiei Ortodoxe Române.

La conferință au participat un număr impresionant de personalități religioase, politice și culturale din lumea întreagă: patriarhi, arhiepiscopi și mitropoliți ortodocși din România, Bulgaria, Egipt, Siria, Finlanda, Slovacia, reprezentanți ai Vaticanului și ai bisericilor Anglicană, Luterană, Metodistă și Baptistă. Au fost, de asemenea, reprezentate religii necreștine: iudaismul, Islamul și religiile orientale. La ceremoniile de deschidere și de închidere, a participat președintele României, dl. Emil Constantinescu. Cea mai mare parte a lucrărilor, desfășurate pe secțiuni, s-au axat în general pe tema dialogului între diferite confesiuni creștine, a relațiilor dintre creștinism și celelalte religii și a rolului religiilor în pregătirea omenirii pentru un început mai bun al celui de-al treilea mileniu.

Conferința a prilejuit prezența în țara noastră a unor experți în domeniul apărării libertății religioase, cu care biserica noastră și Asociația „Conștiință și Libertate“ colaborează îndeaproape.

Cele două cuvântări ale președintelui Emil Constantinescu au confirmat poziția sa echilibrată cu privire la relațiile dintre diferitele denominațiuni creștine din țara noastră - recunoașterea rolului pe care majoritatea ortodoxă îl are în viața societății și deplina libertate pentru celelalte denominațiuni să își afirme valorile și convingerile.

Cu această ocazie, la invitația președinției României, s-a aflat în țara noastră fr. John Graz, director pentru Libertatea Religioasă al Conferinței Generale și secretar executiv al IRLA (Asociația Internațională pentru Libertatea Religioasă). Din țara noastră au asistat la lucrări fr. Adrian Bocăneanu și Viorel Dima.

Bucuria cea mai mare - 2

In prima parte a acestui articol, a fost subliniat gândul că bucuria cea mai mare vine prin creșterea spirituală a credincioșilor care umblă în adevăr (vezi 2 Ioan 3-6; 3 Ioan 1-4). În Biblie, umblarea în adevăr, sau umblarea cu Dumnezeu, este o metaforă a relației de iubire prin care Dumnezeu ne aduce în cea mai strânsă prietenie cu Sine. Să privim în continuare asupra experienței lui Pavel și a celei a lui Enoh.

Enoh a umblat cu Dumnezeu

Enoh a fost cel mai remarcabil om care a trăit înainte de potop. El este primul om despre care Biblia ne spune că „a umblat cu Dumnezeu” (Gen. 5,22.24). Enoh a fost al șaptelea patriarh de la Adam și putem să deducem că a fost contemporan cu Adam cam trei sute de ani.

„Enoh” înseamnă „Dăruire”, „Consecrare”. Același nume a fost dat primului fiu al lui Cain și primei cetăți din Biblie, construite de Cain (vezi Gen. 4,17). Dar, în timp ce Cain și urmașii lui își confirmau astfel hotărârea de a merge pe calea neascuțării de Dumnezeu, căutându-și mântuirea și siguranța în mijloace create de ei, Enoh a ales să-și consacre viața lui Dumnezeu și să primească mântuirea din partea Sa, prin credință, asemenea lui Abel.

Biblia și Spiritul Profetic subliniază următoarele șapte aspecte importante în experiența lui Enoh:

1. **Credința.** „L-a văzut [Enoh] pe Dumnezeu alături de el? Doar prin credință. El știa că Domnul este acolo și a respectat cu statornicie principiile adevărului” (MS 17,1903).

Enoh avea încredere în prezența continuă a lui Dumnezeu alături de el. În Evrei 11,5, Pavel spune că „prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea” și că, „înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu”. Această credință și această mărturie sunt esențiale pentru fiecare

Mihai Ghioldă

dintre noi. De aceea Pavel adaugă imediat: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (vers. 6).

2. **Comuniunea cu Dumnezeu.** „Enoh a umblat cu Dumnezeu, iar când era asaltat de ispititorul, putea vorbi cu Dumnezeu despre aceasta. El nu avea un 'Stă scris', așa cum avem noi, dar Îl cunoștea pe Însoțitorul său din cer. El L-a făcut pe Dumnezeu Sfătuitorul său și a fost unit în mod inseparabil de Domnul Isus. Și, făcând așa, Enoh a fost binecuvântat. A fost înălțat la cer fără să vadă moartea. Iar cei care vor fi înălțați la cer la sfârșitul timpului vor fi cei care comunică cu Dumnezeu pe pământ. Cei care demonstrează că viața lor este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu Îl vor reprezenta întotdeauna în toate obiceiurile din viața lor. Egoismul va fi îndepărtat cu rădăcină cu tot” (MS 38, 1897).

„După ce rămânea un timp între oameni, lucrând pentru binele lor prin învățătură și prin exemplu, el [Enoh] se retrăgea pentru un timp în singurătate, flămânzind și însetând după cunoștința divină pe care doar Dumnezeu o poate da... O dată cu trecerea secolelor, credința lui a ajuns mai puternică, iubirea lui, mai arzătoare. Pentru el, rugăciunea era respirația sufletului.” (Gospel Workers, pag. 52)

3. **Enoh își dădea toată silința să aibă un caracter ca al lui Dumnezeu.** „Aceasta este dorința care umplea inima lui Enoh. Și citim că el umbla cu Dumnezeu. El studia caracterul lui Dumnezeu cu un scop. Nu-și stabilea singur modul de purtare, nici nu-și impunea voința, ca și cum s-ar fi crezut întru totul capabil să conducă lucrurile. El își dădea toată silința să aibă un caracter ca al lui Dumnezeu” (Scrisoarea 169, 1903).

4. **Ascultarea de fiecare cuvânt al lui Dumnezeu.** „Enoh privea prin

credință la Domnul Isus, cerea de la El, credea că fiecare cuvânt rostit se va împlini. Așa umbla Enoh cu Dumnezeu. *El stătea chiar lângă Dumnezeu, ascultând de fiecare cuvânt al Său...* El trăia o viață minunată, în deplină unire cu Dumnezeu. Domnul Hristos era Însoțitorul său. Enoh era în părtășie intimă cu Dumnezeu” (MS 111, 1898).

5. **Enoh locuia în atmosferă curată.** „El [Enoh] nu locuia împreună cu cei răi. El nu s-a stabilit în Sodoma, gândindu-se că o va salva. El s-a așezat împreună cu familia acolo unde atmosfera era cât mai curată. Apoi, din când în când, mergea și le transmitea locuitorilor lumii solia pe care i-o dăduse Dumnezeu. Fiecare vizită pe care o făcea lumii îi producea suferință. El vedea și înțelegea ceva despre lepra păcatului. După ce vestea solia, întotdeauna aducea împreună cu el, la locuința sa retrasă, pe unii care primiseră avertizarea. Unii dintre aceștia au ajuns biruitori și au murit înainte de venirea potopului. Dar alții trăiseră atât de mult timp sub influența degradantă a lumii, încât n-au putut suporta neprihănirea” (MS 42, 1900).

Enoh „a trăit într-un timp de decădere, în care poluarea morală se înmulțea peste tot în jurul său; totuși, el și-a educat mintea ca să fie dispus să-I servească lui Dumnezeu și să iubească puritatea. Conversațiile sale se ocupau de lucrurile cerești. El și-a educat mintea să gândească în această direcție. Viața lui era amprenta Divinității. Fața lui era luminată de strălucirea de pe fața Domnului Isus. Enoh avea ispite așa cum avem noi. Societatea din jurul său nu era mai înclinată spre neprihănire decât cea din jurul nostru. Atmosfera pe care o respira el era tot atât de infectată de păcat și degradare ca și cea pe care o respirăm noi. Totuși, el a trăit o viață de sfințenie. El nu s-a contaminat de păcatele din timpul său. În același fel și noi putem să rămânem curați și integri.” (Mărturia pentru

biserică, vol. 2, pag. 119-120)

6. *Neprihănirea sa contrasta cu nelegiuirea lumii.* „Viața neprihănită a lui Enoh era în contrast izbitor cu aceea a oamenilor răi din jurul său. Evlavia, curăția, integritatea lui neclintită erau rezultatul umblării sale cu Dumnezeu, în timp ce răutatea lumii era rezultatul umblării acelor oameni cu amăgitorul omenirii. Niciodată nu a existat și niciodată nu va exista un timp în care întunericul moral să fie atât de dens ca atunci când Enoh trăia o viață de neprihănire ireproșabilă” (MS 43, 1900).

7. *Enoh a profetizat despre a doua venire a Domnului Isus și despre lucrarea Sa de judecată.* „Enoh a fost primul profet între oameni. Prin darul profeției, el a prezis a doua venire a Domnului Hristos în lumea noastră și lucrarea pe care o va face atunci. Viața sa era un model de statornicie creștină. Numai buze sfinte ar trebui să rostească cuvintele lui Dumnezeu de condamnare și judecată. Profeția lui Enoh nu se găsește în scrierile Vechiului Testament. Poate că nu vom găsi niciodată o carte care să descrie faptele lui Enoh, dar Iuda, un profet al lui Dumnezeu, menționează lucrarea lui Enoh” (*Ibid.*).

Dumnezeu ne cheamă să umblăm împreună cu El

În Evrei 11, apostolul Pavel spune că toți eroii credinței, toți credincioșii din timpul Vechiului Testament au fost „călători” pe pământ. Ei umblau cu Dumnezeu. Pavel spune: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urât de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. Cei ce vorbesc în felul acesta arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii. Dacă ar fi avut în vedere pe cea din care ieșiseră, greșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate” (Evr. 11,14-16).

Aceasta a fost întotdeauna invitația plină de milă a lui Dumnezeu: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul, care va avea

milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând (Is. 55,7). „... umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți” (Ier. 7,23).

„Noi rătăceam cu toții, ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui...” (Is. 53,6). Domnul Hristos spunea că motivul pentru care „toți” (Ps. 53,3) oamenii se rătăcesc este necunoașterea cu privire la Dumnezeu: „Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu” (Mat. 22,29).

Nu doar ignoranța în cele spirituale, ci și nepăsarea sau refuzul de a trăi lumina pe care o avem ne face să rătăcim. Dumnezeu ne cere să mergem astăzi mai departe decât au mers generațiile dinaintea noastră. Cunoștința a crescut mult. Astăzi putem să cunoaștem mai mult decât oricând cu privire la Domnul Isus, la profeții, la legea și harul lui Dumnezeu, la stilul de viață sănătos și la educație. Dar lumina sporită atrage obligații sporite. Dacă refuzăm să umblăm în lumină, Domnul a spus că lumina noastră se va preface în întuneric, iar lumina pe care am refuzat să o trăim ne va condamna. În loc să constatăm că suntem bogați, că nu ducem lipsă de nimic, mai bine să-I cerem lui Dumnezeu credința, neprihănirea Lui și Duhul Sfânt.

Dumnezeu ne cheamă să umblăm în lumina Feței Sale (vezi Ps. 89,15), în adevăr, în lumină, în înțelepciune. Mai mult decât atât, El ne invită să fim lumini în lume, să dăm mai departe lumina și binecuvântările pe care le primim de la El zi de zi.

Ultima poruncă a Domnului Isus dată ucenicilor Săi, înainte de înălțarea Sa la cer, a fost o poruncă de a merge, de a umbla împreună cu El, ducând Evanghelia în toată lumea: „Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16,15). „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,20).

Există un timp în care Dumnezeu ne cheamă și în care să răspundem. Dumnezeu ne-a chemat la mântuire cu mult înainte să ne naștem. Și ne-a dat și o lucrare pe care nu o va face El în locul nostru. Umblarea noastră cu Dumnezeu este spre binecuvântarea atât a noastră, cât și a celor din jurul nostru.

După ce și-a irosit viața în plăceri,

Solomon a recunoscut că încercase să-și potolească setea din izvoare otrăvite și din fântâni crăpate. Iar sfatul său lăsat generațiilor următoare a fost acesta: „Umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată”. „Dar adu-ți aminte de Făcătorul tău în zilele tinereții tale... Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om” (Ecl. 11,9; 12,1.13.14).

Cerul este un loc bun

Unde a ajuns Enoh umblând cu Dumnezeu? În Genesa 5,24 citim că „Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu”. Enoh „a fost mutat... de pe pământ [la cer], ca să nu vadă moartea” (Evr. 11,5).

Nu doar între caracterul lui Enoh și cel al majorității contemporanilor săi a fost un contrast izbitor, ci și între finalul umblării lor pe pământ. În timp ce lumea dinainte deopot a fost înghițită de ape, din cauza degradării morale în care ajunsese și care cuprinsese tot pământul, Noe se apropiase atât de mult de Dumnezeu, încât a fost înălțat la cer fără să vadă moartea - primul om care a intrat prin porțile cetății sfinte.

Cu Enoh, Dumnezeu a făcut o excepție față de ceilalți sfinți, nu doar ca să răsplătească evlavia și temerea sa de Dumnezeu, ci și ca să lase o puternică încurajare pentru oamenii de atunci până astăzi cu privire la siguranța eliberării din păcat și din moarte, pe care o făgăduise. Atât viața neprihănită, cât și înălțarea lui Enoh la cer au lăsat o impresie puternică în mintea contemporanilor săi, credincioși sau necredincioși. Rapoarte despre Enoh au rămas în Biblie, în tradiția iudaică și în legendele păgâne.

Sora White mărturisese că, într-una dintre primele sale vizituri, i-a fost arătată iubirea lui Dumnezeu pentru poporul Său. „Am văzut”, spune ea, „iubirea duioasă pe care o are Dumnezeu pentru poporul Său și este foarte mare. Am văzut îngeri cu aripile întinse asupra sfinților. Fiecare sfânt are un înger însoțitor. Dacă sfinții plâng, când trec prin descurajare, sau dacă sunt în pericol, îngerii care îi însoțesc tot timpul zboară repede la cer să

ducă vestea aceasta, iar îngerii din cetate nu mai cântă. Atunci Domnul Isus poruncește unui alt înger să coboare ca să-i încurajeze, să vegheze asupra lor și să încerce să-i ferească să cadă de pe calea îngustă”.

Mai departe, ea spune că „în Cetatea sfântă, există ordine și armonie desăvârșită. Toți îngerii care primesc porunca să viziteze pământul au o legitimație de aur, pe care o prezintă îngerilor de la porțile cetății, când intră și când ies. *Cerul este un loc bun*. Vreau să fiu acolo, să privesc fața încântătoare a lui Isus, Domnul meu, care Și-a dat viața pentru mine, și să fiu schimbată ca să fiu asemenea chipului Său proslăvit. O, dacă aș avea cuvinte să descriu slava și splendoarea lumii viitoare! Mi-e sete de apa vie din izvoarele care înveslesc cetatea Dumnezeului nostru”.

În viziune, Domnul i-a dat sorei White posibilitatea să vadă și alte lumi. „Mi s-au dat aripi și un înger m-a condus din cetate într-un loc plin de strălucire și de splendoare. Iarba din locul acela era de un verde viu și păsările de acolo făceau să răsunet trilarul plăcute. Locuitorii aveau înălțimi diferite: erau nobili, maiestuoși și frumoși. Ei purtau chipul clar al Domnului Isus și fața lor radia de bucurie sfântă, care exprima libertatea și fericirea din locul acela. L-am întrebat pe unul dintre ei de ce sunt așa de atrăgători, mult mai atrăgători decât oamenii de pe pământ. El mi-a răspuns astfel: 'Noi trăim în ascultare strictă de poruncile lui Dumnezeu și n-am făcut prin neascultare, așa cum au făcut cei de pe pământ'.”

Viziunea se încheie cu următoarea descriere: „Apoi am fost dusă într-o lume care avea șapte luni. Acolo l-am văzut pe bunul Enoh, care fusese înălțat la cer. Pe brațul drept purta o superbă ramură de palmier și pe fiecare frunză era scris: 'Biruintă'. Pe cap avea o cunună albă strălucitoare și pe ea erau frunze, iar în mijlocul fiecărei frunze scria: 'Curăție'. Împrejurul cununii erau pietre de diferite culori, care străluceau mai tare decât stelele. Lumina se reflecta de la ele și cădea pe litere, umplându-le de măreție. La spate, cununa era prinsă cu o panglică, iar pe aceasta era scris: 'Sfințenie'. Deasupra

cununii, Enoh purta o coroană minunată, mai strălucitoare decât soarele. L-am întrebat dacă acesta este locul în care fusese înălțat de pe pământ. El mi-a spus: 'Nu; eu locuiesc în cetate și am venit aici în vizită'. El se plimba acolo ca și când ar fi fost acasă. L-am rugat pe îngerul care mă însoțea să mă lase să rămân în locul acela. Nu puteam suporta gândul că mă voi întoarce iarăși în această lume întunecată. Atunci îngerul mi-a spus: 'Trebuie să te întorci și, dacă vei fi credincioasă, vei avea privilegiul, împreună cu cei 144.000, să vizitezi toate lumile și să vezi lucrarea mâinilor lui Dumnezeu'” (*Early Writings*, pag. 39-40).

„Alerg spre țintă”

În drum spre Damasc, Pavel ajunsese față în față cu Domnul Hristos. Chipul Său i s-a întipărit pentru totdeauna în minte, viața sa a fost schimbată complet și el a devenit un om nou. El a renunțat la orice altă perspectivă pe care i-o oferea viața aceasta și s-a consacrat pe deplin lui Dumnezeu și lucrării Sale. A fost atât de bucurios, încât el nu vorbește doar despre umblare împreună cu Domnul, ci despre *alergare*.

Pavel nu mergea la întâmplare, nici nu se conducea după planurile sale personale. Un plan foarte bun pe care îl făcuse, în armonie cu mandatul Domnului Isus, a fost să meargă să vestească Evanghelia în Asia, în Bitinia. Dar „Duhul lui Isus” nu i-a dat voie. Duhul Sfânt avea un plan și mai bun. Noaptea, Pavel a avut un vis, după care, la chemarea lui Dumnezeu, s-a îndreptat spre Macedonia, în Europa (vezi Fapte 16,6-10; 1 Cor. 9,26. 27).

El avea în minte un singur scop, un scop bine stabilit: să vestească Evanghelia și să conducă pe cât mai mulți oameni la Domnul Isus. Pentru el, aceasta nu era o obligație neplăcută, deși l-a condus prin multe necazuri și, în cele din urmă, la moarte. Pentru el era cea mai mare bucurie: „În ce mă privește pe mine,” spunea el, „am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia...” (Rom. 1,15.16). Alergarea sa a fost oprită doar de sabia călăului împăratului Nero.

Iată ce spune el: „Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvâr-

șit; dar *alerg* înainte... fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte, *alerg spre țintă*, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu în Hristos Isus. Gândul acesta, dar, să ne însuflețească pe toți” (Fil. 3,12-15).

Pavel nu spune: „Mă plimb, merg și eu înainte, spre țintă”, ci: „Fac un singur lucru [și nimic altceva]: ... aruncându-mă spre ce este înainte, *alerg spre țintă*”. Cu alte cuvinte: „Îmi concentrez toată atenția, toată puterea, fac orice efort, îmi dau toată silința și *alerg spre țintă*”.

„Și noi, dar... să *alergăm cu stăruință* în alergarea care ne stă înainte. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evr. 12,1.2).

„Dacă Hristos locuiește în inimă, El va fi în toate gândurile noastre. Cele mai adânci gânduri ale noastre se vor ocupa cu El, cu iubirea și curăția Lui. Sentimentele noastre se vor concentra asupra Domnului Isus. Toate speranțele și așteptările noastre vor fi legate de El. A trăi viața pe care o trăim acum prin credința în Fiul lui Dumnezeu, așteptând cu nerăbdare și dorind arătarea Sa, va fi cea mai înaltă bucurie a sufletului. El va fi cununa veseliei noastre” (Lt. 8, 1891; HP 163; MCP 238).

„De îndată ce privirea se oprește asupra Lui, viața își găsește centrul. Entuziasmul, consacrarea generoasă, zelul aprins al tinerilor își găsesc aici adevăratul scop. Datoria devine o delectare și sacrificiul, o desfătare. A-L onora pe Domnul Hristos, a ajunge ca El, a lucra pentru El este cea mai înaltă țintă și cea mai mare bucurie a vieții” (*Education*, pag. 297; MCP, pag. 343).

Să umblăm, prin puterea Celui care a spus: „Scoală-te, ridică-ți patul și umblă” (Ioan 5,8).

Să mergem - oriunde ne cheamă; oriunde ne trimite; oriunde ne conduce El. Să umblăm în adevăr, să umblăm împreună cu El, să trăim așa cum a trăit El și, într-o zi, cât mai curând, vom vedea Fața Lui. Aceasta este bucuria cea mai mare. Gândul acesta să ne însuflețească pe toți.

Mihai Ghioaldă este secretar de redacție la Curierul Adventist.